

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1838.]

[ΑΡΙΘ. 20.]

Ο ΜΙΡΑΒΩΣ.

ΜΕΤΑΞΥ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ἀνδρῶν, ὅσοι ἔλαμψαν εἰς τὴν πρώτην πολιτικὴν μεταβολὴν τῆς Γαλλίας, εἶναι καὶ ὁ Μιραβῶς, Honoré Gabriel Riquetti de Mirabeau. Ὁ πρωταθλητὴς οὗτος τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ ἐγεννήθη ἀριστοκράτης· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτον ὁ Μαρκέσιος Μιραβῶς, περὶ τῶν προγόνων τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζομεν τίποτε· ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἦτον ἐγγόνη τοῦ Ῥικουεττίς, κατασκευαστοῦ τῆς περιβολῆτου Λαγγουεδοκίς διώρυγος. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν νομοθεσίαν τῆς Γαλλίας, οἱ εὐγενεῖς δὲν ἐσυγχωροῦντο νὰ πραγματευθῶσι κἀνὲν εἶδος πραγματείας, μὲ ποινὴν νὰ ἐκπίπτωσι τῆς εὐγενείας των, ἂν τὸ ἔκαμναν. Ὅτε λοιπὸν ἐζήτησεν ὁ βασιλεὺς γενικὴν συνέλευσιν τὸ 1789, καὶ διέταξε νὰ ἐκλέξη πᾶσα κοινότης ὁποίους ἀντιπροσώπους ἔκρινεν εὐλογον, ὁ πανοῦργος Μιραβῶς, εὐρισκόμενος εἰς Μασσαλίαν, διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν λαόν, καὶ νὰ ἐκλεχθῆ ἅπ' αὐτοὺς, καταφρονήσας τὴν εὐγένειάν του, ἦνοιξεν ἐργαστήριον, ἔλαβε τὸν πῆχυν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐπῶλε τσόχας. Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἔκαμε νὰ στείλωσιν αὐτὸν ἀντιπρόσωπον εἰς Παρισίους, ὅπου ἀπέδειξεν ὅλα τοῦ πνεύματός του τὰ προτερήματα μὲ ἐκπληξιν ὅλης τῆς Εὐρώπης.

Ἐξωτερικῶς δὲν εἶχεν ὁ Μιραβῶς τίποτε νὰ τὸν συστήσῃ· ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἶχε μίαν φρικώδη ἀσχημίαν· τοῦτο δὲ τὸ ἐγνώριζε καὶ ὁ ἴδιος· διότι γράφων πρὸς κυρίαν, ἣτις οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖν αὐτὸν, τὴν εἶπε νὰ φαντασθῆ πρόσωπον τίγριδος εὐλογοιοκόμενον, ἂν ἤθελε νὰ λάβῃ μίαν ἰδέαν τοῦ ἰδικοῦ του· καὶ ἀκολούθως δὲ, ὅτε ἡ φωνὴ καὶ τὸ σχῆμά του ἐνέπνεαν τρόπον εἰς τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν, ἐσυνείδιζε νὰ λέγῃ, —ἐάν, ἀπόντος αὐτοῦ, ἠγναντιόνητο κἀνὲν ἀπὸ τὰ μέλη παραπολὺ τολμηρῶς εἰς τὰ σχέδιά του, — " Ἄφες νὰ καταβῶ εἰς τὸ βουλευτήριον, νὰ τοὺς δείξω τὴν ἀγριοχοίρινον κεφαλὴν μου, καὶ τότε θέλουν σιωπήσειν." Ἀλλὰ καὶ ὁ ἠθικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ ἦτον ὅλως διόλου ἐναντίον του. Δεκαεπτὰ φορὰς εἶχε φυλακωθῆν· εἶχε παραιτήσειν μὲν

τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύζυγον, δραπετεύσειν δὲ μὲ ἄλλοτριᾶς· εἶχε πέσειν εἰς τὰς πλέον σκανδαλώδεις κρισολογίας μὲ τοὺς ἰδίους του συγγενεῖς· εἶχε καταδικασθῆν ὡς κακοῦργος, ἐξορισθῆν, θανατωθῆν εἰκονικῶς· εἶχε γράψει ἢ δημοσιεύσειν ἐν ἀπὸ τὰ πλέον διεφθαρμένα βιβλία· εἶχε ζήσειν τὴν πλέον ἄσωτον καὶ αἰσχρὰν ζωὴν· καὶ ἦτον ἐχθρὸς μὲν ἐπικίνδυνος κατ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐμίσει, φίλος δὲ ἀβέβαιος εἰς ὁποίους ἐπηγγέλλετο ν' ἀγαπᾷ. Τῆς Γαλλικῆς μητροπόλεως τὰ ἦθη εἶχαν ἐξαχρειωθῆν ὄχι ὀλίγον ἐπὶ τοῦ δεσποτισμοῦ· ἀλλ' ὅτε πρῶτον ἀνεγνώσθη εἰς τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν τὸ ὄνομα τοῦ Μιραβῶ, ὡς ἐνὸς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, ἐσυρίχθη καὶ ἐμυκτηρίσθη ἀπ' ὅλους τοὺς παρευρεθέντας.

Πλὴν, μ' ὅλα ταῦτα, εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας ἔγινε τὸ πᾶν εἰς ἐκείνους, οἵτινες καταρχὰς τὸ ἔκριναν ἀτιμίαν ὅτι ἐνώθησαν μετ' αὐτοῦ· συνάγων δ' ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν μὲ ὀρυθητικὰ πηδήματα, καὶ ὄχι μὲ βήματα βραδεία, ἔγινε σχεδὸν ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς ἐθνικῆς συνέλευσεως, εἰς τρόπον ὅστε διεύθυνε τὰς πολιτικὰς γνώμας εἰκοσιπέντε ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, καὶ κατεστάθη ὁ νοερός Δικτάτωρ τῆς Γαλλίας. ' Ποτὲ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα, ' ἔγραφε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Κοραῆς ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ' ποτὲ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα, χωρὶς νὰ νικήσῃ ἢ γνώμῃ του εἰς τὴν σύνοδον. ' Ἡ εὐφράδειά τε εἶναι ὡς ἓνας ποταμὸς, ἠΰξημένος ἀπὸ τὰς χειμερινὰς βροχὰς, ὅστις εἰς τὸν βίαιον καὶ ταχινὸν δρόμον του ἐκρίζονει δένδρα, ἀνατρέπει κατοικίας, ζῶα, ξύλα καὶ λίθους, καὶ τὰ κατασύρει ὅλα μαζῆ του χωρὶς κἀνὲν ἐμπόδιον.' Τὰ προτερήματα καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Μιραβῶ ἦσαν τῆροντι θαυμάσια, καὶ ἡ εὐγλωττία του ἀληθῶς Δημοσθενική· ἀλλ' αἱ ποιότητες αὗται δὲν ἤθελαν ἰσχύσειν ἀφ' ἑαυτῶν νὰ τὸν ἀναβιβάσωσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐφθασεν ὑπεροχὴν, ἂν δὲν προσεβοήθουν αἱ ἀκόλως τοῦ ἑαυτοῦ περιστάσεις.

Εἰς τὸ διάστημα τῶν μακροχρονίων αὐτοῦ φυλακώσεων εἶχε σπουδάσειν κατὰ βάθος τὴν πολιτικὴν ἐπιστήμην· καὶ φυγὰς ὦν εἰς ξένας χώρας, μάλιστα δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διηγεύνησεν ἐπιεικῶς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς πολιτικῆς

δικαστηρίου και οι ενώμοτοι κριταί είναι δωροδοκημένοι· ἀλλ' ἐγὼ χρήματα δὲν ἔχω,—μόνον εἰς τὸ δίκαιόν μου ἐπιστηρίζομαι· διὰ τοῦτο τρέφω ἀσθενεῖς ἐλπίδας· Ἐδιηγήθη τότε ὅλην τὴν ἱστορίαν του εἰς τὸν νομιζόμενον μυλωνᾶν, καὶ τέλος τὸν εἰδοποίησε περὶ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δικηγόρου συνθήκης. Μολονότι δὲ ὁ κύριος Ματθαῖος ἐγνώριζε καὶ πρὶν ὅλα τὰ κυριώτερα, ἢ ἄδολος ὁμως ἐξιστόρησις, τὴν ὁποίαν τώρα ἤκουσε, τὸν ἐπληροφόρησεν ἐτι μᾶλλον περὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι ἀληθῶς ἦτον ὁποῖος ἔλεγε, καὶ ἀκολούθως κληρονόμος τῆς δικολογουμένης περιουσίας.

Ἐκαμε λοιπὸν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ βοηθήσῃ τὸν πτωχόν, καὶ πρὸς τοῦτο παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ μὴν ἀπελπίζεται· «διότι,» εἶπεν, «ἴσως δυνηθῶ νὰ σὲ χρησιμεύσω κ' ἐγὼ,—μολονότι δὲν τὸ ἐλπίζω, ἐπειδὴ τί νὰ κάμῃ ἓνας μυλωνᾶς; πλὴν ὅ,τι ἐμπορέσω θέλω τὸ κάμειν· τοῦλάχιστον, ἀκολούθησε τὴν συμβουλὴν μου, καὶ νὰ σὲ βλάβῃ δὲν ἐμπορεῖ, ἴσως δὲ καὶ σὲ χρησιμεύσῃ.» Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ὑπεσχέθη νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ὁποιοῦνδήποτε συνετὸν σχέδιον ἤθελε τοῦ προτείνειν. «Ἀκουσε λοιπὸν,» ἐξηκολούθησεν ὁ προσποιοῦμενος μυλωνᾶς· «ὅταν διαβασθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ἐνωμῶτων κριτῶν, ἐναντιώσου εἰς ἓνα ὁποιοῦνδήποτε ἐξ αὐτῶν· εἶπε ὅτι δὲν τὸν δέχεσαι ὡς κριτὴν σου· ἐὰν δὲ σ' ἐρωτήσῃ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, διατί ἐναντιώουσαι, ἀποκρίσου, Ἐναντιόνομαι διότι ἔχω τὸ δίκαιωμα τοῦτο ὡς Ἄγγλος, καὶ δὲν λέγω διατί· ἔπειτα ἴσως ἐρωτηθῆς, Ποῖον θέλεις νὰ βάλωσιν εἰς τόπον τοῦ ἀποβληθέντος· ἐὰν τοῦτο γένη, κῆτταξε ἀδιαφόρως τριγύρω σου, ἢ ἀνάφερε ἐμέ. Εἰς τοῦτο ἂν ἐπιτύχωμεν, ἂν ὀρκωθῶ κ' ἐγὼ εἰς τῶν κριτῶν σου, τρέφω μεγάλας ἐλπίδας ὅτι θέλω σὲ χρησιμεύσειν.»

Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ὑπεσχέθη ν' ἀκολογήσῃ τὰς ὁδηγίας ταύτας· ὅθεν, ὅτε ἀνεγνώσθησαν τὰ ὀνόματα τῶν ἐνωμῶτων κριτῶν, ἠναντιώθη εἰς ἓνα. «Παρακαλῶ,» εἶπε τότε ὁ πρόεδρος μετ' ὀριστικὸν τόνον, «διατί ἐναντιώουσαι εἰς τὸν κύριον αὐτόν; τί σ' ἐμποδίζει νὰ τὸν δεχθῆς ὡς ἐνώμοτον κριτὴν σου;» «Ἐναντιόνομαι εἰς αὐτόν, κύριέ μου, διότι ἔχω τὸ δίκαιωμα τοῦτο ὡς Ἄγγλος, καὶ δὲν λέγω διατί.» «Καὶ ποῖον,» εἶπεν ὁ πρόεδρος, «θέλεις νὰ βάλωμεν εἰς τόπον αὐτοῦ.» «Θέλω ἓνα τίμιον ἄνθρωπον, κύριέ μου, ὁποιοῦνδήποτε· εὐχαριστοῦμαι καὶ μ' ἐκεῖνον τὸν μυλωνᾶν.» «Καλὰ,» εἶπεν ὁ πρόεδρος, «ἀς ὀρκωθῇ ὁ μυλωνᾶς.»

Ὁρκωθῆς ὁ μυλωνᾶς, καὶ καθίσας μετὰ τῶν συναδελφῶν του, παρετήρησε μετ' ὀλίγον ἓνα μικρόσωμον ἄνθρωπον, ὅστις, ἀφοῦ περιῆλθεν

ὅλους τοὺς ἐνωμῶτους κριτὰς, ἐπλησίασε καὶ εἰς αὐτόν, καὶ τοῦ ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρα πέντε Γουίνεας, λέγων ὅτι ἦσαν δῶρον ἀπὸ τὸν νεώτερον ἀδελφόν· μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἔμαθεν ὁ μυλωνᾶς ἀπὸ τοὺς πλησίον του, ὅτι καθεὶς αὐτῶν εἶχε λάβειν δέκα Γουίνεας. Ἐδῶκε τώρα ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὴν δίκην, ἣτις ἐφαίνετο νὰ κλίνῃ πρὸς χάριν τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ· καθότι οἱ μάρτυρες εἶχαν ὁμύσειν, ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἀπέθανε καὶ ἐτάφη! Ὁ πρόεδρος ἀνεκεφαλαίωσε τὰς ἀποδείξεις, ἀλλὰ χωρὶς νὰ περιεργασθῇ διαφόρους ψηλαφητὰς ἀντιφάσεις, αἰτινες εἶχαν ἀκολουθήσειν μεταξὺ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ καὶ τῶν μαρτύρων του. Ἐπειτα δὲ ἠρώτησε τοὺς ἐνωμῶτους κριτὰς, κατὰ τὸ σῆμα, ἂν ἦσαν ὅλοι σύμφωνοι. Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐμελλε ν' ἀποκριθῇ καταφατικῶς, μὴ προσμένων κάμμιν ἀντίστασιν, ὅτε ὁ μυλωνᾶς, σηκωθεὶς, ἐξεφώνησεν, «Ὁχι, κύριέ μου, δὲν εἶμεθα ὅλοι σύμφωνοι.» «Καὶ τί σ' ἐμποδίζει, παρακαλῶ, νὰ συμφωνήσῃς μετὰ τοὺς λοιπούς,» ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος καταφρονητικῶς. «Πολλὰ πράγματα μ' ἐμποδίζουν, κύριέ μου· πρῶτον πάντων, ὅλοι οὗτοι οἱ ἐνώμοτοι κριταί ἔλαβαν δέκα φλωρία ὁ καθεὶς ἀπὸ τὸν νεώτερον ἀδελφόν, ἐγὼ δὲ μόνον πέντε!» ἤρχισε τότε νὰ δεικνύῃ πόσον ἀντιφατικαί ἦσαν αἱ εἰς μέσον φερθεῖσαι ἀποδείξεις· ἐρήγητόρευε δὲ μετ' ὀσαύτην εὐγλωττίαν, ὥστε τὸ δικαστήριον ἔμεινεν ἔκθαμβον· τέλος δὲ, ὁ πρόεδρος, ἀνίκανος πλέον νὰ κρατηθῇ, ἐξεφώνησε μετ' ὀφροδρότητα, «Ποῖος εἶσαι;—πόθεν ἐρχεσαι;—τί εἶναι τὸ ὄνομά σου;» Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἀπεκρίθη ὁ μυλωνᾶς, «Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Λονδίνον—τόνομά μου εἶναι Ματθαῖος Ἄλης—καὶ εἶμαι Λόρδος Ἀρχιδικαστῆς τοῦ Βασιλικοῦ Βήματος· πληροφοροῦμαι δὲ ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἀδικίαν καὶ προσωπικῶν σου ὅτι εἶσαι ἀνάξιος νὰ κατέχῃς τόσον ὑψηλὴν δικαστικὴν θέσιν, σὲ προστάξω νὰ καταβῆς ἀπὸ τὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον τόσον κατήσχυνες· ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω κρίνειν τὴν δίκην ταύτην.»

Ὁ κύριος Ματθαῖος ἀνέβη τότε εἰς τὸ βῆμα μετὰ τοῦ μυλωνᾶ τὰ φορέματα· ἔκαμε νὰ διορισθῶσι νέοι ἐνώμοτοι κριταί, —μετεξέτασεν ὅλους τοὺς μάρτυρας, τοὺς ἀπέδειξεν ὅτι ἦσαν δωροδοκημένοι· τὰ πράγματα ἠλλαξαν ὅλως διόλου, ἢ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἀπέλαβε τὰ δικάια τῶν.

Εἰς κατόρθωσιν μεγάλων πραγμάτων εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἐνθουσιασμός· ἀλλὰ διὰ νὰ γένωσι μόνιμα τὰ κατορθώματα, πρέπει νὰ συνοδεύεται μετὰ πολλὴν γνώσιν καὶ φρόνησιν.—ΚΟΡΑΝΣ.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ.

ὍΤΑΝ, ἐπὶ τοῦ παραλίου στεκόμενοι, θεωρῶμεν τὸ ἀπειρον ὅμα τῶν ὑδάτων ἐκτεινόμενον ἕωσὸς δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ὀφθαλμὸς, καὶ στοχαζώμεθα πόσον μέγα μέρος τῆς σφαιράς εἶναι ὁμοιοτρόπως σκεπασμένον, ὁποῖαν ἰδέαν μεγαλοπρεπῆ λαμβάνομεν τῆς ἀπειρίας Ἐκείνῃ, ὅστις ἔχει τὸν ὠκεανὸν ὡσάν μίαν ρανίδα!

Ὅταν βλέπομεν τὴν θάλασσαν βαθμηδὸν ὑψουμένην, ἕωσὸς ὁ οὐρανὸς φαίνεται νὰ καταβαῖν καὶ σχεδὸν νὰ ἐγγίξῃ αὐτήν, μᾶς ἔρχεται ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν,—τί τάχα ἐμποδίζει τὰ νερά ταῦτα τοῦ νὰ χυθῶσι κατεπάνω τῆς γῆς, καὶ νὰ τὴν πλημμυρίσωσιν; Ὁ Θεὸς θέλει οὕτω· καὶ ὅταν αὐτὸς δώσῃ τὴν προσταγὴν, τὰ εὐπειθῆ κύματα προσπίπτειν καὶ ἀποσύρονται. Πόσον μεγαλοπρεπῆς καὶ φοβερὸς ὁ θόρυβος τῆς θαλάσσης,—ὡς ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ Παντοκράτορος, ὅταν ὀμιλῇ.

Εὐάρεστον τινὰ ποικιλίαν θεαμάτων παριστάνει κατὰ διαφόρους καιροὺς ἡ θάλασσα· ποτὲ μὲν γαλήνη καὶ ἀφροτίδωτος, ἀντανακλῶσα λαμπρὰν καὶ ὡραίαν εἰκόνα τοῦ ἐπ' αὐτῆς πίπτοντος οὐρανόθεν φωτός· ποτὲ δὲ σκοτεινὴ ἢ συννεφώδης, ἀφρίζουσα ἢ τεταραγμένη, ῥίπτει ἔξω καταπάτημα καὶ πηλόν.

Ἡ παλιόροια τῆς θαλάσσης* εἶναι τερπνὸν πάντοτε καὶ περίεργον θέαμα. Διὰ τῆς σοφῆς ταύτης τοῦ Δημιουργοῦ ἐπινοήσεως κινεῖται ἀδιακόπως τὰ θαλάσσια ὕδατα· ἡ ἀεικίνησις δὲ, ὡς καὶ ἡ ἀλμυρία τῆς θαλάσσης, διαφυλάττει αὐτὴν ἀπὸ τὸ νὰ διαφθαρῇ καὶ νὰ φαρμακεύσῃ τὸν κόσμον. Καθ' ἐκάστην φαίνεται ὅτι μᾶς ἀφίνει ὁ ὠκεανὸς, ὑπάγων εἰς ἄλλους προσφιλεστέρους αἰγιαλοὺς· ἀλλὰ τὴν διωρισμένην ὄραν πάλιν βαθμηδὸν ἐπιστρέφει, ἕωσὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ ὕψος. Εἰς ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις ὑπάρχει μία τις ἀμυγία καὶ πλημύρα, καὶ μεταβολὴ τις πραγμάτων ἐμπορεῖ νὰ καταστήσῃ εὐδαίμονα τὸν τὴν σήμερον δυστυχῆ· τὸ πλοῖον τὸ ἐπὶ τῆς ἄμμου καθισμένον ἐνδέχεται εἰσεῖν νὰ σηκωθῇ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ νὰ κατενοδωθῇ εἰς τὸν ποθοῦμενον λιμένα.

Ἄλλ' ἡ θάλασσα δὲν εἶναι πλέον ἀξιοθαύματος καθ' ἑαυτὴν παρ' εὐεργετικῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀναβαίνοντος ἀδιακόπως ἀτμοῦ, συρόμενοι πρὸς τὰ ἄνω ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, οἵτινες, βαθμη-

* Εἰς μεσογείους θαλάσσας δὲν ὑπάρχειν ἐπισοθηταὶ παλιόροια, ἔκτος εἰς τινὰ ἰδιαιτέρα μέρη, ὡς εἰς τὸν πορθμὸν Ἐβριπὸν· ἀλλ' εἰς τὸν ὠκεανὸν τὰ ὕδατα ἀναβαίνον καὶ πίπτουν τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας.

δὸν εἰς νέφη σχηματιζόμενοι, στάζην παχύτητα εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ κήπους μας, κάμνοντες τὴν ἔρημον αὐτὴν νὰ μειδιᾷ, καὶ τὰς μὲ σίτον ἐσκεπασμένας κοιλάδας νὰ γελῶσι καὶ νὰ ψάλλωσι.

Εἰς τὸν ὠκεανὸν εἶμεθα προσέτι ὑπόχρεοι διὰ πολλὰς πηγὰς, αἰτινες λαμβάνουν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν ὑποκάτω μεγάλῃν ἄβυσσον, μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ θάλασσα συγκοινωνεῖ. Αὗται, ἐν εἰδει ἀτμοῦ ὑψουμένοι διὰ τῶν κατωτέρων μερῶν τῆς γῆς, ἐκρηγνύουν καὶ ἐξέρχονται ὡς ὑνάκια, πολλὰ τῶν ὁποίων ἐνούμενα σχηματίζον ποταμούς, οἵτινες, ἀφοῦ δι' ἀναριθμητῶν ἐπικαμπῶν ἢ περιστροφῶν δροσίωσι καὶ παχύνωσιν ἐκτεταμένας χώρας, ὑπάγουν πάλιν ὀπίσω εἰς τὸν τόπον ὅθεν ἦλθαν.

Ἄν καὶ ἡ θάλασσα φαίνεται ὡσάν ἀκαρπὸς ἐρημία εἰς τοὺς ὅσοι παρατηροῦν τὸ ἔξωθεν αὐτῆς μόνον, χωρὶς νὰ ἐξετάξωσι τὰ ἐνδότερά της, μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς περιέχονται πλάσματα πολυαριθμότερα τῶν περιπατούντων καὶ συρομένων ἐπὶ γῆς. Διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ εὐφυίας του εὐρηκεν ὁ ἄνθρωπος μέσα νὰ ἀνασύρῃ τοὺς κατοίκους τούτους τῶν ὑδάτων ἀπὸ τὰ βαθέα τῶν κρυπτήρια· ἐνῶ δὲ παρέχουν εἰς τινὰς εὐάρεστον ποικιλίαν ὑγιεινῆς τροφῆς, διατηροῦν πλήθη ἄλλων, τῶν ὁποίων ἔργον εἶναι νὰ τὴν προμηθεύωσιν,—ἔργον ὑγιᾶς, τίμιον, εἰρηρικόν, καὶ ἡσυχον, παρέχον εἰς τοὺς μετερχομένους αὐτὸ ἀδιακόπως εὐκαιρίας νὰ θεωρῶσι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου καὶ τὰ θαυμάσια του εἰς τὰ βάθη.

Διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ ναυτιλίας τὸ πέλαγος ἐνὸνε ἀληθῶς τὰ ἔθνη, ὅσα φαίνεται ν' ἀποχωρίζῃ, καὶ ἡ συγκοινωνία εἶναι πολλὰκις εὐκολωτέρα καὶ ταχύτερα διὰ θαλάσσης παρὰ διὰ ξηρᾶς. Οἱ καρποὶ τῶν Ἰνδιῶν ἀφοπτερόν διακομίζονται εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς μας· εἰς τὴν πατρίδα μας καθήμενοι, εὐχοῦμεθα ἀπὸ τὰ καλὰ πάσης τῆς ὑψηλίου, ἐνῶ τὰ περιττὰ ἐκ τῶν ἡμετέρων πωλοῦνται μετ' ὀφελος εἰς ξένους τόπους· ἐπιμυξία φιλικῆ διατηρεῖται ἀναμέσον τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων χωρῶν· ἀγριοὶ πολιτίζονται, καὶ προκόπτουν εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας· τὸ Εὐαγγέλιον κηρύσσεται μεταξὺ τῶν, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας λάμπει εἰς τοὺς ἐν σκοτεινῇ καὶ σιᾷ θανάτου καθήμενους. Μέγα πλοῖον, ἐντελῶς ἐφοδιασμένον, καὶ ἀτρομήτως ἀντιπαρατασσόμενον εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων, εἶναι ἴσως τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀνθρωπίνου ἐπινοίας· ὅθεν καὶ ὁ ψαλμωδὸς, στοχαζόμενος τὰ τεράστια τοῦ ὠκεανοῦ, ἐκφωνεῖ μετὰ θαυμασμόν,—Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται.

Ἡ θάλασσα δύναται παρομοίως νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰκονίζουσα τὸν κόσμον καὶ τὰ εἰς αὐτὸν γινόμενα. Ὑπὸ γελῶσαν, ἀπατηλὴν ἐπιφάνειαν,

κρύπτουν και τὰ δύο βράχους και ξέρας, εις τὰ ὅποια προσκρούει και χάνεται ὁ ἀπειρος ναύτης· και τὰ δύο βρῦνον ἀπὸ πλάσματα διώκοντα ζ̄ κατατρώγοντα ἐν τῷ ἄλλο, — τὰ μικρὰ και ἀδύνατα γίνονται θήρευμα τῶν μεγάλων ζ̄ δυνατῶν, και μέγας τις δράκων ἐμπαίζει και εις τὰ δύο, ζ̄ητῶν ὄλων τὴν ἀπώλειαν. Εἰς τὸ ταξειδίον τῆς ζωῆς, και ἂν ἔχωμεν καταρχὰς ἀτάραχον θάλασσαν και ἀνέφελον οὐρανόν, μᾶς προφθάνουν μετ' ὀλίγον φροντίδες και λύπαι, ταραχαὶ και θλίψεις. Εἴτε διὰ τὴν μάς δοκιμάση, προστάζει, και ὁ ταραχώδης ἀνεμος σηκώνεται, και τὰ κύματα ὑψοῦνται· μᾶς ἀναβιβάζει εις τὸν οὐρανόν ἢ ἐλπίς, μᾶς καταβιβάζει εις τὴν ἄβυσσον ἢ ἀπελπίσια, και ἡ ψυχή μας ἀναλύεται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Τότε μᾶς δεικνύει ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ πόσον χωρὶς αὐτὸν εἴμεθα ἄποροι ζ̄ ἀβοήθητοι, ζ̄ ἡ θλίψις γίνεται μήτηρ τῆς εὐσεβείας. Ἐὰν εις τοιαύτην περίστασιν ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Κύριον, θέλει μᾶς ἐλευθερώσειν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μας, και θέλομεν κατευοδωθῆν ἀσφαλῶς εις τὸν ἐπιθυμητὸν λιμένα, ὅπου θέλιν παύσειν οἱ κλυδωνισμοὶ ὄλοι και αἱ ταραχαὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, και ὅπου δὲν θέλει πλέον εἶσθαι θάλασσα.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΑΨΙΜΟΝ.

ΟΤΕ ἤμην παιδάριον, — λέγει Προέδρος τις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Ἰωάννης Ἀδάμς ὁ πρεσβύτερος, — ὁ πατήρ μου, θέλων νὰ με γραμματίσω, με ἔβαλεν εις τὸ σχολεῖον νὰ μάθω Λατινικά. Ἦρχισα λοιπὸν τὴν γραμματικὴν, και, μολοντί μ' ἐφαίνετο ὑπερβολῆ ἄνοστος και ἀηδής, τὴν ἐξηκολούθουν, διὰ τὴν εὐχαριστήσω τὸν πατέρα μου. Ἀλλὰ τέλος δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑποφέρω, και τὸν εἶπα ὅτι τὰ γράμματα δὲν με ἀρέσκουν, ζ̄ ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἐνασχοληθῶ εις ἄλλο τι ἔργον.

Καλὰ, Ἰωάννη, εἶπεν, ἂν δὲν σ' ἀρέσκη ἡ Λατινικὴ γραμματικὴ, ἔπαρε τὸν λόγον, ζ̄ ἄμε νὰ σκάπτῃς· ἴσως αὐτὸ θέλει σε ἀρέσειν τὸ λιβάδιόν μου ἐκεῖ πέραν χρειάζεται ἓνα λάκκον, και ἐμπροεὶς ν' ἀφήσῃς τὰ Λατινικά σου, και νὰ δοκιμάσῃς αὐτόν.

Περιχαρὸς διὰ τὴν ἀλλαγὴν ταύτην, ἔτρεξα εις τὸ λιβάδιον. Ταχέως ὅμως εὐρήκα τὸ σκάψιμον τοῦ λάκκου δυσκολώτερον ἀπὸ τὰ Λατινικά, και ἡ πρώτη πρωϊνὴ, τὴν ὁποίαν ἐξώδευσα εις τὸ σκάψιμον, μ' ἐφάνη μακροτέρα ἀπ' ὅσας ποτὲ ἐδοκίμασα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔφαγα τὸν ἄρτον μου με τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου μου, και ὑπερέχαρην ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ κραββατίου. Τὴν δὲ νύκτα ἔκαμα κάποιαν σύγκρισιν μεταξὺ

τῆς Λατινικῆς γραμματικῆς ζ̄ τοῦ σκαψίματος τοῦ λάκκου, πλην δὲν εἶπα λόγον.

Τὴν ἐπαύριον ἔσκαπα ὄλον τὸ πρωϊνόν, και ἐπεθύμησα νὰ ἐπιστρέψω εις τὰ Λατινικά τὸ μεσημέριον· ἤθελεν ὅμως με κατασχύνειν, και δὲν ἀπεφάσιζα νὰ τὸ κάμω. Τὸ ἔσπερας ὁ κόπος ἐνίκησε τὴν ὑπερηφανίαν, και εἶπα εις τὸν πατέρα μου ὅτι, ἂν μ' ἐδίδεν ἄδειαν, ἤθελα ἐπιστρέφειν εις τὴν Λατινικὴν γραμματικὴν. Ἐκεῖνος μὲν ἐχάρη· ἐγὼ δὲ, ἂν ἀπέλαβα ἔκδοτε κάμειαν τιμὴν, τὴν χρεωστῶ εις τὰ δύο ἐκεῖνα πολυμοχθὰ ἡμεροκάματα.

ΚΑΘΗΜΕΡΑΝ ὀργίζεται καθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Καὶ πῶς νὰ μὴν ὀργίζεται, ἐνῷ βλέπει ὅτι τὰ λογικὰ και ἀθάνατα πλάσματα τῆς χειρὸς του ἐξοδεύουν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς αὐτῶν εις τὴν θεραπείαν ματαίων και ἀμαρτωλῶν ὀρέξεων, και ζοῦν ὡς νὰ ἦτον ὁ θάνατος ὑπὸς αἰώνιος; Πῶς νὰ μὴν ὀργίζεται, ἐνῷ βλέπει ὅτι λησμονοῦμεν τὸν Ποιητὴν μας εις τὴν παιδικὴν, νεανικὴν, και ἀνδρικήν ἡλικίαν, μηδὲν ἀνταποδίδοντες δι' ὅλας τὰς εὐεργεσίας του, ἀπορρίπτοντες τὸν φόβον αὐτοῦ, και ἐπαναστατοῦντες κατὰ τοῦ ἀναθρέψαντος ἡμᾶς ὡς τέκνα; Ὄργίζεται ὅτι θησαυρίζομεν ἐπὶ γῆς και ὄχι εις τοὺς οὐρανοὺς, ὅτι πρὸ πάντων ἀμελοῦμεν τὸ ἐν ἀναγκαῖον πρᾶγμα, ὅτι ἀγαπῶμεν τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον παρὰ τὸν ἔπαινον τοῦ Θεοῦ, και φοβοῦμεθα τοὺς δυναμένους νὰ φωνεύσωσι τὸ σῶμα μᾶλλον παρ' ἐκεῖνον, ὅστις δύναται και τὴν ψυχὴν και τὸ σῶμα νὰ ῥίψῃ εις τὴν γέενναν. Ὄργίζεται ὅτι περιφρονοῦμεν ἐξίσου τὰς ἀπειλὰς και τὰς ὑποσχέσεις του, τὰ κτίματα και τὰ ἐλέη του, ὅτι κρύπτομεν εις τὴν γῆν τὰ ὅποια μᾶς ἔδωκε τάλαντα, μη καρποφοροῦντες εις δόξαν αὐτοῦ, ὅτι ἀμελοῦμεν τὸν λόγον και τὸν νόμον του, και χανόμεθα διὰ τῆς ἀμετανοησίας και ἀπιστίας μας. Ὄργίζεται ὅτι παρουσιαζόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς ὁ λαὸς του, και λατρεύομεν αὐτὸν με τὰ χεῖλη μας, ἐνῷ οἱ διαλογισμοὶ μας περιπλανῶνται ἴσως εις τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ὄργίζεται ὅτι ἐμπιστευόμεθα εις τὴν ἰδίαν μας σοφίαν, δύναμιν, και δικαιοσύνην, ἀντὶ νὰ ἐξαρθώμεθα ἀπὸ τὸν Χριστόν, διὰ τοῦ ὁποῖου μόνου δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν. Τῶν ἀμαρτιῶν τούτων εἴμεθα ὄλοι κατὰ τὸ μᾶλλον και ἦττον ἔνοχοι, και διὰ τὰς ἀμαρτίας ταύτας ὁ Θεὸς ὀργίζεται, ὀργίζεται καθ' ἡμέραν, ὀργίζεται μεγάλως και δικαίως· και ἂν ἡ ὀργὴ αὐτοῦ δὲν ἐξελιωθῆ, εἶναι βέβαιον ὅτι θέλει ἐπιφέρειν τὸν ὄλεθρόν μας.

Ἄνθ' ἀβουλος εις κενὸν μοχθεῖ τρέχων.

ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟΝ ΓΕΡΟΝΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ.

ΕΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑ, ὅτι οἱ δείχνοντες ὑπερβολικὴν κατάνυξιν ἐπιστρέφουν εὐκολώτερον εις τὰς προτέρας κακίας. Ἐξωμολογούσα γέροντα θάπτῃν, ὅστις, ἀφοῦ τὸν εἶδαξα πόσον ἄδικον ἦτο και αἰσχρὸν νὰ κλέπῃ ἀπὸ τὰ φορέματα τῶν ἄλλων, εἶδειε τόσην ἀποστροφήν τῆς κακίας, ἔχυσε τόσα δάκρυα, ὥστε με ἔκαμεν ὁ ὄργισμένος νὰ κλαίω. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἔδωκα νὰ μοῦ ῥάψῃ φόρεμα, και μοῦ τὸ οἰκονόμησε τόσον καλά, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸ φορέσω. Ἄλλος (και οὗτος γέρον) ἔκλεπτε τὰ ὀπωρικὰ τοῦ γείτονος, και κατέβαινεν εις τὴν πόλιν, και τὰ ἐπωλοῦσεν ὡς ἰδικὰ του. Μοῦ τὸ ἐφύλαξε πολὺν καιρὸν κρυφόν· ἀλλὰ μετὰ μακρὰν ἀρρώστιαν ἐπικίνδυνον τὸ ἐξωμολογήθῃ με μεγάλην συντριβὴν τῆς ψυχῆς του. Τὸν ἠρώτησα ἂν ἐκλεπτε μόνον τὸν γείτονα. — Καὶ ἄλλον ἓνα. — Τίνα; — Τὴν αἰδεσιμότητά σου, δεσποτά μου. Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ὑπεσχέθη με πολλὰ δάκρυα και με φρικτοὺς ὄρκους ν' ἀφίγη εις τὸ ἐξῆς τοὺς καρπούς εις τοὺς ὅσοι ἔχουσι τὸ δίκαιον νὰ τοὺς πωλῶσιν, ἢ νὰ τοὺς τρώγωσι. Ματαίᾳ ὑπόσχεις! Ἐξῆσεν, ὡς και πρότερον, και ἀπέθανε κλέπτης. Πάλιν τὸ λέγω,

Γέροντα δ' ὄρθουν δεινὸν ὅς νεὸς πῆσῃ.

Και τοῦτο σημαίνει κατὰ τὴν κοινὴν μας παροιμίαν,

Ὁ λύκος, κἂν ἐγήρασε, κ' ἤλλαξε τὸ μαλλὶν του,
Τὴν γνώμην του δὲν ἤλλαξεν, οὐδὲ τὴν κεφαλὴν του.

Μὴ μᾶς ἀποκοιμίζωσιν αἱ βραδείαι ζ̄ γεροντικαὶ μετάνοιαι. Ἐὰν ἀληθῶς φροντίζομεν τῶν ἡθῶν τὴν διόρθωσιν, χρεωστοῦμεν νὰ παραγγέλωμεν, και με ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια νὰ ἀναγκάζωμεν τοὺς γονεὺς νὰ δίδωσι χρηστὴν ἀνατροφήν και παιδείαν εις τὰ τέκνα των. — ΠΑΠΑ ΘΕΩΝΟΣ Ἐπιστολαὶ εις Ὀμηρον.

Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ. — Πιστεύω με ὅλα μου τὰ σωστά, ὅτι πᾶσα σχεδὸν τοῦ ἀνθρωπίνου συστήματος ἀρρώστια προέρχεται κατὰ τὸ μᾶλλον και ἦττον ἀπὸ τὸν στομάχον. Τὰ δεινὰ παντὸς ἄλλου μέλους ἔχουν τὰ θεμέλια εις τὴν γαστέρα· και πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι, ὅσαςκις βλέπω ἰατρὸν μυστηριωδῶς συμβουλευόμενον τὸν σφυγμὸν εὐγενοῦς τινὸς ἀρρώστου, μ' ἔρχεται νὰ ἐκφωνήσω, — Ἰατρὲ, διατί δὲν τὸν λέγεις καθαρά, Κύριε, ὑπερέφαγες, ὑπερέπιες, και ὑπερεκάθισες! Τὸ ἀνθρώπινον σύστημα δὲν ἐδημιουργήθη ἀτελές· ἡμεῖς τὸ κατεστήσαμεν τοιοῦτο. Ἄν ὑπάρχει γάδαρος εις τὴν οἰκουμένην τόσον παραφορτωμένος, ὅσον οἱ στόμαχοί μας.

Γυναικί κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία.

ΟΙ ΓΥΨΟΙ, Η ΑΤΖΙΓΓΑΝΟΙ.

Οἱ Γύψοι (Γύπτοι, Αἰγύπτιοι) ὑπάρχουν εις σχεδὸν ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ἂν ζ̄ ὑπὸ διάφορα ὀνόματα. Οἱ Γάλλοι τοὺς ὀνομάζουν Βοεμοὺς και Αἰγυπτίους· οἱ Ἄγγλοι Gipsies· οἱ Ἰταλοὶ Τζιγγάνους, και Τζιγγάρους· οἱ Γερμανοὶ Zinguner· οἱ Τοῦρκοι Τζιγγενέ· ἄλλοι Σαρακηνούς, και ἄλλοι Ταρτάρους. Πρῶτον ἐφάνησαν εις τὴν Γερμανίαν τὸ 1517, ὑπερβολῆ μελάγχροιοι, και ἀθλιῶς ἐνδυμένοι, ἂν και ἐπροσποιοῦντο μεγαλειότητα, κ' ἔσουραν μαζῆ των εις τὰς ὁδοιπορίας κοπάδια κυνηγετικῶν σκύλων, ὡς εὐγενεῖς. Μετὰ δέκα ἔτη ἐπέρασαν εις τὴν Γαλλίαν, ὅθεν μετέβησαν και εις τὴν Ἀγγλίαν. Περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ὑπάρχουν γνώμαι διάφοροι· ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον φαίνεται ὅτι ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἰνδοσταν, και ὅτι ἦσαν Παοῖαι, δηλαδή, ὅτι ἀνήκαν εις τὴν ἐσχάτην τάξιν τῶν Ἰνδῶν· τοῦλάχιστον ἡ γλῶσσά των ὁμοιάζει με τὴν Ἰνδοστατικὴν. Ἄγγλος σοφὸς και εἰδήμων τῶν Ἀσιατικῶν πραγμάτων λέγει, ὅτι ἐνδέχεται εις πειρατικὴν τινα ἐκστρατείαν ν' ἀπέβησαν ἐπὶ τοῦ παραλίου τῆς Ἀραβίας ἢ Ἀφρικῆς, ὅθεν νὰ ἐπλανήθησαν εις τὴν Αἴγυπτον, και τέλος νὰ μετοίκησαν, ἢ νὰ ἐδιώχθησαν, εις τὴν Εὐρώπην. Γένος τι ἀλιτηρίων, ὁμοίων με τοὺς Γύψους ὡς πρὸς τὰ ἦθη και τοὺς σωματικὸς χαρακτήρας, εὐρίσκειται μεταξὺ τῶν Τρωγλοδυτῶν, οἵτινες κατοικοῦν τοὺς πλησίον εις τὰς Αἰγυπτιακὰς Θήβας βράχους. Ἄλλ' ὅθεν και ἂν ἦλθαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι, ἀφοῦ πρῶτον ἐφάνησαν εις τὴν Εὐρώπην μέχρι τῆς σήμερον, εὐρίσκονται εις τὴν αὐτὴν τοῦ πολιτισμοῦ κατάστασιν, περιπλανώμενοι ἐκ τόπου εις τόπον, και δι' ἀπάτης και δόλου ποριζόμενοι τὰ ἀναγκαῖα· προσποιοῦνται μάλιστα ὅτι εἶναι μοιρολόγοι, και σακκίζουσι οὕτω τῶν ἀνοήτων τὰ χρήματα. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν συμποσοῦται κατὰ τινὰς εις 700 ἢ 800 χιλιάδας· εἶναι δὲ πολυπληθέστεροι εις τὴν Βοεμίαν και ἄλλα μέρη τῆς Ἀουστρίας. Τὸ ὄνομα Τζιγγανός, — καθότι τὸ α πλεονάζει, — ἢ τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἰνδίαν, ἢ τὸ ἔλαβαν εις τὸν δρόμον ἀπὸ κανὲν ἄλλο ἔθνος.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ σπουδή και επιμέλεια τῶν τρωινῶν γυναικῶν δὲν εἶναι διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν ματαιὰν αὐτῶν φαντασίαν, καὶ διὰ νὰ πληρώσωσι τὴν ἄλογον ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν ἔχουσιν εἰς τὰ χρυσία, εἰς τὰ δακτυλίδια, εἰς τὰ ἐνότια, εἰς τὰ χρυσοῦφρανα ἐνδύματα, καὶ, ἀπλῶς εἰπεῖν, εἰς τὸν κλωπισμὸν καὶ ὠραισμὸν τοῦ φθαρτοῦ τούτου σαρκίου των, καὶ εἰς τὰ σατανικά ἐπιτρίμματα, καὶ νιμίματα, καὶ ζωγραφίσματα τῶν προσώπων των, χωρὶς παντελῶς νὰ ἔχωσι φόβον Θεοῦ, ἢ νὰ ἐκδέχονται θάνατον, καὶ κρίσιν, καὶ ἀνταπόδοσιν· καὶ οὐδὲ αὐτὸς ὁ μακάριος Παῦλος δύναται νὰ τὰς σωφρονίσῃ, βοῶν καθ' ἡμέραν καὶ λέγων, 'Μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῶ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ.' Βλέπε τὴν οὐρανομήκη ταύτην ψυχὴν τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου, πῶς δὲν ἐνόμισεν ἄτοπον πρᾶγμα τὸ νὰ κάμῃ τὴν ἀποστολικὴν τε διδασκαλίαν καὶ διὰ τῶν γυναικῶν τὰ πλεξίματα· καὶ πρεπόντως· διότι ὅλη του ἡ σπουδὴ ἦτον εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ πνευματικὴν ἐπίσκεψιν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐγίνωσκεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ προξενοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν μεγάλην φθορὰν καὶ ἀπώλειαν, διὰ τοῦτο δὲν ἀφήκε κανὲν ἅπ' ὅσα συντείνουσιν εἰς διδασκαλίαν καὶ πνευματικὴν νοθεσίαν ἐκείνων τῶν γυναικαρίων, ὅσα νοσοῦσι ταῦτα τὰ πάθη τὰ ψυχοβλαβῆ καὶ ὀλέθρια, ἀλλὰ λέγει, 'Ἀνίσως θέλῃς, ὦ γύναι, νὰ στολιζέσῃς, στολίζου τὸν ἀληθινὸν στολισμὸν, ὁ ὁποῖος ἀρμόζει εἰς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους γυναῖκας· στολίζου μὲ τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα· οὗτος εἶναι τῆς ψυχῆς ὁ στολισμὸς ὁ παντοεινὸς ἔξ αἰώνιος· οὗτος ὁ στολισμὸς δὲν δέχεται ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἀπίστους κάμμιαν κατηγορίαν καὶ κατάκρισιν· τοῦτον τὸν στολισμὸν δὲν ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ σοῦ τὸν ἀρπάσῃ, ἀλλὰ μένει διὰ παντὸς ἄσυλος καὶ ἀπόρητος. Διότι ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν στολισμῶν τοῦ σώματος γεννῶνται μύρια κακὰ εἰς τὸν κόσμον· ὁ ἐξωτερικὸς στολισμὸς προξενεῖ τῆς ψυχῆς τὴν φθορὰν καὶ βλάβην, τὴν ἐκ τούτου φρουμένην ἀλαζονείαν, τὴν κατὰ τῶν πλησίον ὑπεροψίαν, τοῦ φρονήματος τὴν ἔπαρσιν καὶ πολλὴν φαντασίαν, τῶν ἀτόπων ἡδονῶν τὸ πλῆθος, καὶ τελευταῖον τὴν αἰώνιον κόλασιν· ὁ ἐξωτερικὸς στολισμὸς δύναται νὰ ἀφανισθῇ καὶ ἀπὸ πονηροῦς δούλους, καὶ ἀπὸ ληστῶν ἐφόδου καὶ κακουργίας, καὶ ἀπὸ φθονερῶν ἀνθρώπων συκοφαντίας, ἔμυρια ἄλλα ἄτοπα ἠθέλην εὑρεῖν τινάς, προξενούμενα ἀπὸ τούτων τῶν στολισμῶν τῶν χρυσίων καὶ πολυτελῶν ἱματίων, τὰ ὁποῖα εἶναι σχεδὸν ἀπερίγραπτα.—ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, μετὰ φ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΙΝΔΙΟΥ.

Ἡ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ.

Ἡ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ εἶναι στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα ὅτι μᾶς περιτυλίσσει, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωμεν· τὴν πυκνότητα τοῦ ὁποῖου δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν ἕως εἰς ἓν ὕψος· ἡ καθαρότης τοῦ ὁποῖου εἶναι οὐσιώδης πρὸς ὑπαρξιν· ἡ ἐλαστικὴ τοῦ ὁποῖου θλίψις ἐπὶ τῶν πνευμόνων, καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ περὶ τὸ σῶμα, διαφυλάττει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν εὐγενῆ στάσιν, ἣτις ἱκανοποιεῖ αὐτὸν νὰ ὑπόβῃ πρὸς τοὺς οὐρανούς τὴν κεφαλὴν, καὶ νὰ ζητῇ ἐκεῖ αἰώνιον κατοικίαν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα δὲν εἶναι οὔτε τῆς γῆς οὔτε τῆς θαλάσσης ἐξάτμισις, ἀλλὰ χωριστὸν στοιχεῖον, συνδεμένον μὲ τὴν σφαῖραν, καὶ διηλεκτῶς συνοδεῖον αὐτὴν εἰς τὰς περὶ τὸν ἥλιον κινήσεις τῆς. Δύναται τις νὰ φαντασθῇ, κἂν διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι χρωστοῦμεν τὴν ἀτμοσφαῖραν ταύτην ὄχι εἰς τὴν πρόνοιαν πανσόφου Δημιουργοῦ, ἀλλ' εἰς τυχηρὸν τι σύμβαμα; Ἄν ἔλειπεν ἡ ἀτμοσφαῖρα, καὶ ἂν ἠμπορούσαμεν κατὰ τινὰ τρόπον νὰ ὑπάρχωμεν χωρὶς αὐτὴν, ἠθέλην εἶσθαι ἀδύνατον ν' ἀκούσωμεν τὸν ἦχον τοῦ πλέον δυνατοῦ κανονοβολισμοῦ, καὶ ἂν ἐσύροντο τὰ κανόνια ἐν βῆμα μόνον μακρὰν. Ἡθέλαμεν στερεῖσθαι ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸν φλοῖσβον, ἀπὸ τῶν δασῶν τὰ κελαδήματα, ἀπὸ τῶν ὀργάνων τὴν μουσικὴν, καὶ ἅπ' αὐτοὺς τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς τοὺς μαγευτικοὺς ἤχους. Ἡμπορούσαμεν νὰ κοινοποιῶμεν εἰς ἀλλήλους τὰς χρεῖας καὶ τὰ αἰσθήματα μας διὰ σημείων καὶ χειρονομιῶν, ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἠθέλην εἶσθαι καταδικασμένη εἰς ἀτελεῦτητον σιωπὴν. Αἱ συνδιαλέξεις βουλευτηρίων, ὅθεν ἐπήγασαν οἱ νόμοι καὶ ἡ τάξις τῆς κοινωνίας, δὲν ἠθέλησαν ποτὲ γένειν. Οἱ ἄνθρωποι ἠθέλησαν περιπλανᾶσθαι ἄγριοι καθ' ὅλον τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, μόνην τέχνην γνωρίζοντες τὸ ν' ἀφανίζωσιν ἀλλήλους.

ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕ ὄχι διὰ ν' ἀντιλέγῃς ἔν' ἀναίρησις, ἀλλὰ διὰ νὰ ζυγίξῃς καὶ νὰ στοχαζέσῃς. Βιβλία τινὰ πρέπει μόνον νὰ τ' ἀπογευόμεθα, ἀλλὰ νὰ τὰ καταπίνωμεν, καὶ ἄλλα νὰ τὰ χωνεύωμεν· ἡγοῦν, βιβλία τινὰ πρέπει νὰ τ' ἀναγινώσκωμεν μόνον κατὰ μέρος, ἄλλα δὲ νὰ τ' ἀναγινώσκωμεν ἐξ ὀλοκλήρου μὲν, ἀλλ' ὄχι περιέργως, καὶ ὀλίγα τινὰ νὰ τ' ἀναγινώσκωμεν καὶ ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς. Ἡ ἀνάγνωσις ἐπιφέρει μάθησιν, ἡ συνδιάλεξις ἐτοιμολογίαν, καὶ ἡ γραφὴ ἀκριβείαν.—ΒΑΚΩΝ.

Ἄνθρ γὰρ ἄνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλις.
Χεὶρ χειρὰ σῴπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ.

Εἰς τὰς λιθοτομίας κοκκωτῆς πέτρας, πλησίον εἰς Σεριγγαπατάμ, ἀποχωρίζονται οἱ πλέον εὐμεγέθεις μονόλιθοι κατὰ τὸν ἐξῆς ὠραῖον καὶ ἀπλοῦν τρόπον. Ἐὐρῶν ὁ ἐργάτης μερίδα τινὰ βράχου ἀρκετὰ ἐκτεταμένην, καὶ τοποθετημένην πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ ἤδη λιθοτομηθέντος μέρους, γυμνῶναι τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν, καὶ σημειῶναι ἐπ' αὐτῆς γραμμὴν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς μελετωμένης ἀποχωρίσεως· ἀκολουθῶν δὲ τὴν γραμμὴν ταύτην, χαράσσει μὲ τὴν σμίλην αὐλάκιον τι περὶ τοὺς δύο δακτύλους βαθύ. Ὑπεράνω τοῦ αὐλακίου τούτου ἀνάπτεται μία στενὴ σειρὰ φωτίας, ἣτις διατηρεῖται ἕως νὰ θερμομανθῇ καλὰ ὁ ὑποκάτω βράχος· τότε δὲ ἀποσαρόνουσι ἀμέσως τὴν στάκτην οἱ κατ' ἀράδαν ἐκεῖ στεκόμενοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ χύνουσι ἕξαφρα καθεὶς εἰς τὸ πυρωμένον αὐλάκιον σταμνίον ψυχροῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν πέτραν νὰ σχισθῇ διαμῖς καὶ ὀμαλωτάτη. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἀποσπῶνται κάποτε κομμάτια ὑπὲρ τοὺς δύο ἡμισὺν πήχεις πλατέα, καὶ ὑπὲρ τοὺς τριάκοντα πέντε πήχεις μακρά.

Σχεδὸν ἐξίσου ἀπλοῦς καὶ δραστήριος εἶναι ὁ τρόπος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τινὰ μέρη τῆς Γαλλίας, ὅπου γίνονται μυλόπετραι. Ὅταν εὐρωσι λίθον ἀρκετὰ ὀγκώδη καὶ ὑψηλόν, πρῶτον στρογγυλεύουσι αὐτὸν, ἔπειτα χαράττων αὐλακας μὲ τὴν σμίλην, ἀφίνοντες τόσον διάστημα μεταξὺ τῶν διαφόρων αὐλάκων, ὅσον θέλουσι νὰ ἦναι τὸ πάχος τῶν μυλοπετρῶν· εἰς δὲ τὰς αὐλακας ἐμπόθουσι σφήνας ἀπὸ ξηρὸν ξύλον. Ἀκολουθῶς βρέχονται οἱ σφήνες οὗτοι, ἢ ἀφίνονται εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτός, καὶ τὴν ἐπαύριον εὐρίσκειται ἡ πέτρα διαχωρισμένη εἰς κομμάτια ἀρμοδίου μήκους διὰ μυλοπέτρας· τοῦτο δὲ προέρχεται ψιλῶς ἀπὸ τὴν διάτασιν τοῦ ξύλου, τὴν γινομένην ἐκ τῆς τοῦ ὑγροῦ ἀπορροφήσεως.—φυσικὴ δύναμις ἀκαταμάχητος ἐκτελεῖ οὕτω σχεδὸν χωρὶς κόπον ἔχωρις δαπάνην ἐργασίαν, ἣτις διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν σκληρότητα ἔχουσιν τὸν λίθον ἠθέλην εἶσθαι ἄλλῶς ἀκατόρθωτος ἐκτὸς διὰ τοῦ πλέον δυνατοῦ μηχανισμοῦ ἢ τοῦ πλέον καρτερικοῦ κόπου.

Πολλάκις αἱ παρατηρήσεις τεχνιτῶν ἐμπείρων ἢ καὶ κοινῶν ἐργατῶν ἐπέφεραν τὴν ἀνακάλυψιν φυσικῶν ποιότητων, στοιχείων, ἢ συνδυασμῶν, εἰς τὸ ἄκρον ἀξιολόγων. Παραδείγματος χάριν, σαπυνοποιὸς τις παρατηρεῖ, ὅτι τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀλισίας του, ἀφοῦ ἐξαντληθῇ τὸ κάλι διὰ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται αὐτὴν, προξενεῖ μίαν κατάβρωσιν τοῦ χαλκίμου λέβητος, τῆς ὁποίας τὸ αἷτιον ἀγνοεῖ. Θέτει λοιπὸν αὐτὸ εἰς χεῖρας

ἐπιστήμονος χημικοῦ, καὶ προκύπτει ἐντεῦθεν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἰωδίου, ἐνὸς τῶν πλέον παραδόξων καὶ ἀξιολόγων χημικῶν στοιχείων. Αἱ ιδιότητες τούτου σπουδάζομεναι εὐρίσκονται ἀρμοδιώταται πρὸς διασάφησιν καὶ ὑποστήριξιν νέων τινῶν, περιέργων, καὶ διδακτικῶν θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι τότε ἤρχιζαν νὰ ἐπικρατῶσιν εἰς τὴν χημείαν, καὶ οὕτω ἐπενεργοῦν σημαντικώτατα εἰς ὅλον τὸ σῶμα τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς. Οἱ χημικοὶ ἐμβαίνουν εἰς περιέργειαν· καὶ ἀνιχνεύοντες εὐρίσκουσι ὅτι ἡ καινοφανῆς οὐσία γεννᾶται ἀπὸ τὰ θαλάσσια φυτὰ, ἐκ τῆς στάκτης τῶν ὁποίων λαμβάνεται τὸ κυριώτερον συνθετικὸν μέρος τοῦ σαπυνοῦ, καὶ, τελευταῖον, ἀπ' αὐτὸ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ἐντεῦθεν ζητεῖται πανταχοῦ τῆς φύσεως, ἀνακαλύπτεται εἰς ἀλατορυχεῖα καὶ εἰς ἀλικάς, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης σώματα· μεταξὺ δὲ τῶν λοιπῶν καὶ εἰς τὸν σπόγγον. Ἰατροὶς τις ἀνακαλεῖ τότε εἰς τὴν μνήμην φημισμένον τι ἱατρικὸν διὰ τὴν θεραπείαν ἐνὸς τῶν πλέον δεινῶν ἔχθυσμόρφων νοσημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, λέγω τῶν χοιράδων ἦτοι χελωνῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται μάλιστα οἱ κατοικοῦντες τὰ βαθεὰ καὶ καταχνησμένα λαγκάδια τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Πυρηνναίων, καὶ αἰτινες ἐλέγετο ὅτι ἕνα καιρὸν ἐθεραπεύοντο διὰ τῆς στάκτης σπόγγου κεκαμμένου. Ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ὑποδήλωσιν ταύτην, δοκιμάζει τὸ ἰωδίου ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ νόσημα, καὶ ἡ ἐκβασις τοῦ πειράματος στερεώνει τὴν παράδοξον ταύτην ἀλήθειαν, ὅτι ἡ καινὴ αὕτη οὐσία, ὡς ἱατρικὸν λαμβανομένη, ἐνεργεῖ μὲ ἄκραν ταχύτητα καὶ δραστηριότητα ἐπάνω εἰς τὰς χοιράδας, διασκεδάζουσα τὰς μεγαλητέρας καὶ πλέον πεπαλαιωμένας εἰς βραχὺ καιροῦ διάστημα, καὶ χρησιμεύουσα ὡς εἰδικὸν ἵαμα, ἢ ὡς φυσικὸς ἀνταγωνιστῆς τῆς μυσαρᾶς ἐκείνης ἀσχημοσύνης.

Εἰς βελονῶν ἐργοστάσια, οἱ ἐργάται, οἱ τὰς βελόνας ὀξύνοντες, ὑπόκεινται ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ ἐμπνέωσι λεπτότατα χάλυβος μύρια, ἀβλαβῆ μὲν, ὅταν ἐμπνέῃ τις αὐτὰ πρὸς ὀλίγον καιροῦ διάστημα, ἀλλὰ θανατηφόρα, ὅταν ἐξακολοθῇ ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν διὰ πολλοὺς χρόνους· καθότι οἱ πνεύμονες ἐρεθίζονται ἀπὸ τὰς τοπικὰς ιδιότητας τοῦ χάλυβος, καὶ πνευμονικὴ φθίσις ἀκολουθεῖ σχεδὸν ἀφεύκτως· τόσον ὥστε οἱ τὴν τέχνην ταύτην μετερχόμενοι σπανίως ἐφθάναν εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ματαιίως ἐπεχείρουσι νὰ καθαρίσωσι τὸν ἀέρα πρὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τοὺς πνεύμονας διὰ λεπτοτάτων μεταξωτῶν, ἢ λινῶν πανίων· ἀκονιορτὸς διεπερνοῦσε τὰ ἐμπόδια ταῦτα, ὥστε τὸ κακὸν ἔμενε πάντῃ ἀθεράπευτον, ἕως οὗ διε-

λογίσθη κάποιος τὴν θαυμαστὴν δύναμιν τοῦ μαγνήτου. Προσωπεῖα ἐκ μαγνητισμένου χαλυβδίνου σφύματος κατασκευάζονται τώρα, καὶ προσαρμόζονται εἰς τῶν ἐργατῶν τὰ πρόσωπα. Ταῦτα δ' ἐκλύουν πᾶν ἄτομον χάλυβος, καὶ καθαρίζουν ἐντελῶς τὸν ἀέρα, ἐνῶ διαβαίνει εἰς τοὺς πνεύμονας.

Ποῖος ἤθελε στοχασθῆν ὅτι λινα ῥάκη δύνανται νὰ παραξῶσι ζάχαρον διὰ τῆς ἀπλῆς ἐνεργείας τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος; Ὅτι ξηρὰ κόκκιλα περιέχουν τροφήν, τὴν ὁποίαν διαφυλάττουν πολλοὺς χρόνους, καὶ τὴν ὁποίαν ἐτοιμῶς ἀποδίδν, ὅταν ἐφαρμοσθῇ ἀτμός, ἢ ἐν ἀπὸ τὰ ὀξέα; Ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ προιονίδια ἐμποροῦν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς οὐσίαν, ὅχι παντάπασιν ἄρτου ἀνόμιον· καὶ ἦτις, ἂν καὶ βέβαια ὀλιγότερον νόστιμος τοῦ ἀλεύρου, εἶναι, μ' ὄλον τοῦτο, ἀρκετὰ εὐάρεστος, καὶ προσέτι καὶ ὑγιεινὴ καὶ εὐλεπτος, καθὼς καὶ θρηπτικωτάτη;

ΝΟΥΘΕΣΙΑ ΠΕΡΙ ΑΛΛΟΤΡΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

ΑΠΟ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας μὲ ἐθεωροῦσα διὰ τοῦ δικτυωτοῦ, ἔἰδα μεταξὺ τῶν ἀφρόνων, παρετήρησα μεταξὺ τῶν νεανίσκων, νέον τινα στερημένον φρενῶν· ὅστις ἐπεροῦσε διὰ τῆς πλατείας, πλησίον ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς ἀλλοτριᾶς γυναικός, καὶ ὑπῆγαινε τὸν δρόμον πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς, εἰς τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας, ὅτε ἀρχίζει ὁ γνόφος καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός. Καὶ ἰδοὺ τὸν συναπαντᾶ γυνὴ με σχῆμα πορνικὸν καὶ καρδίαν δολιόφρονα, φλύαρος καὶ ἀναιδής· οἱ πόδες αὐτῆς δὲν μένουσιν εἰς τὸν οἶκόν τῆς· τώρα εἶναι ἔξω, τώρα εἰς τὰς πλατείας, καὶ ἐνεδρεῖε πλησίον εἰς πᾶσαν γωνίαν· καὶ αὐτὴ τὸν πιάνει καὶ τὸν φιλεῖ, καὶ με ἀναιδῆς πρόσωπον λέγει εἰς αὐτόν.—“Ἐχω εἰς οἰκίαν μὲ θυσίαν εἰρηνικᾶς· σήμερον ἀπέδωκα τὰ ταξίματά μου· διὰ τοῦτο ἐκβῆκα εἰς ἀπάντησίν σου ποθοῦσα τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σὲ εὐρήκα. Ἐστρωσα τὴν κλίνην μὲ με πέλλους, με τάπητας πεποικιλμένους, με νήματα τῆς Αἰγύπτου. Ἐθυμίασα τὴν κλίνην μου με σύμβραν, ἀλόην, ἔκινάμωμον· ἐλθέ, ἄς μεθυσθῶμεν ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἕως τὸ πρωῖ· ἄς ἐντροφήσωμεν ἡδονάς. Αἰδοῦναι δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ ἀνὴρ, ὑπῆγεν εἰς δρόμον μακρυνόν· ἐπῆρε βαλάντιον ἀργυρίου εἰς τὴν χεῖρά του· εἰς τὴν νέαν σελήνην θέλει ἐπανέλθειν εἰς τὴν οἰκίαν του. Με τὴν πολλὴν τῆς τέχνην τὸν ἀπεπλάνησε, με τὴν κολακειάν τῶν χειλέων τῆς τὸν εἰλκυσεν. Εὐθύς τὴν ἀκολουθεῖ κατόπιν, καθὼς ὁ βοῦς ὑπάγει εἰς τὴν σφαγὴν, ἢ καθὼς ἡ ἔλαφος πηδᾷ εἰς τὸν βρόχον, ἕως οὗ βέλος νὰ διαπεράσῃ τὸ σηκότιόν τε·

καθὼς τὸ πτηνὸν σπεύδει εἰς τὴν παγίδα, καὶ δὲν ἐξεύρει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἐναντίον τῆς ζωῆς του. Τώρα λοιπὸν ἀκούσετέ μου, τέκνα, καὶ προσέχετε εἰς τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου. Ἄς μὴν ἐκκλίνῃ εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἢ καρδίας σου, μὴ παρεκτραπῆς εἰς τὰς τρίβους αὐτῆς. Διότι πολλοὺς ἔκαμε νὰ πέσωσι πληγωμένοι, καὶ ἀναρίθμητοι εἶναι οἱ φρονευθέντες ἀπ' αὐτὴν. Δρόμοι ἄδου εἶναι ὁ οἶκός τῆς, καταβαίνοντες εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ θανάτου.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὅσον μελετῶ τὰ συγγράμματα τῶν Ἑθνικῶν, τόσον μᾶλλον καταλαμβάνω ὅτι δὲν ἐφθασαν εἰς ἐκείνην τὴν τελειότητα τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας, τὴν ὁποίαν εὐρίσκω εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀλιέων καὶ τοῦ σκηνοποιῦ. Ἡ διδασκαλία τῶν Ἑθνικῶν δὲν εἶναι διόλου ὁμοειδής, δὲν εἶναι διόλου τῆς αὐτῆς τιμῆς, καὶ πολλάκις εὐρίσκω τὸν μαργαρίτην ἐπὶ τῆς κοπρίας. Λέγναι, ναι, θαυμάσια πράγματα, ἔ τὰ ὁποῖα φαίνονται θεόπνευστα· ἀλλὰ, δὲν ἐξεύρω, αὐτὰ δὲν εἰσέρχονται τόσον εἰς τὴν καρδίαν μου, καθὼς ὅσα ἀναγινώσκω εἰς τὰ συγγράμματα ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους δὲν ἐφώτισεν ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφία. Ἠδυνήθησαν οἱ Ἑθνικοὶ φιλόσοφοι νὰ ἀφαιρέσωσι τοῦ κοινοῦ λαοῦ κάμμιαν ἀπὸ τὰς προλήψεις του; Ἠδυνήθησαν νὰ καθαιρέσωσι κάθεν εἰδωλον; Ὁ Σωκράτης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυσικῆς ἠθικῆς καὶ πρωτομάρτυς τοῦ λόγου, ὁ θαυμαστός Σωκράτης, ἠδυνήθη νὰ ἀλλάξῃ τὴν θρησκείαν τῶν Ἀθηναίων, ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὰ ἦθη τῆς πατρίδος τε;—ΒΟΝΝΕΤΙΟΣ, μετὰφ. ΚΟΡΑΗ.

Ἡ ἈΡΚΤΟΣ τῶν βορείων μερῶν ὑπόκειται εἰς εἰδός τι λοιμοῦ, διαδομένου ἔ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Κατὰ τὸ 1763 εἰς τῶν κατοίκων τῆς Φιννίας, εὐρῶν εἰς τὰ δάση νεκρῶν ἄρκτων, ἔ ἐκδείρας αὐτὴν, ἔφερε τὸ δέρμα εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὴν ἐπιούσαν εὐρέθησαν νεκροὶ αὐτὸς, ἢ συμβία, καὶ τὰ τέκνα του. Ὅσοι τοὺς εἶχαν ἐπισκεφθῆν κατὰ τὸ βραχὺ αὐτὸ τοῦ καιροῦ διάστημα, ἔλαβαν τὴν ἰδίαν τύχην. Μαθοῦσα δὲ τὸ συμβεβηκὸς ἡ κυβέρνησις, ἀπέστειλεν ἰατροὺς παρευθῆς, οἵτινες κατέκανσαν τὸ δέρμα, τὰ σκεῦη, καὶ τὴν οἰκίαν.

Αἱ κατοικίαι μας εἶναι κτισμέναι, οἱ ἀμπελωνές μας φυτευμένοι, περὶ τοὺς πρόποδας ἡφαιστίου. Σήμερον βλέπομεν τοὺς οἴκους μας περικαλλεῖς, χλοερους καὶ εὐθαλεῖς τοὺς ἀγρούς μας· αὐριοὶ ἴσως στάχτη ζοφερά θέλει τὰ καλύπτειν δια. Ἄνοιγε λοιπὸν τὰς χεῖράς σου, καὶ χάριζε ἀφθόνως ἐνῶ ἔχεις· διότι ἀπ' ὅσα χάρισις ποτε δὲν ἐμπορεῖς νὰ στερηθῆς.

Ο ΤΑΩΣ.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο, καλούμενον Ἑλληνιστὶ Ταῶς, ἢ Ταῶν, Ἀττικῶς δὲ Ταῶς με δασεῖαν καὶ περισπωμένην, ὀνομάζεται κοινότερον Παγώνιον, ἀπὸ τὸ ὑποκοριστικὸν Ταῶνιον, διὰ τῆς τροπῆς τοῦ τ εἰς π, καὶ τῆς παρεμβολῆς τοῦ γ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας· ἢ ἐνδεχόμενον νὰ παράγεται ἀπὸ τὸ Ἀστικὸν Ρανο, σχηματισμένον καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ Ταῶς.

Περὶ τοῦ Ταῶνος λέγει ὁ κοινὸς λαὸς τῆς Ἰταλίας, ὅτι ἔχει ἀγγέλου πτερά, διαβόλου φωνὴν, καὶ γαστέρα κλέπτου· καὶ τρώντι, αἱ τρεῖς αὐταὶ ποιότητες χαρακτηρίζουν τὸ παρά-

δοξον τοῦτο πτηνόν. Ὅταν ἀποφαίνεται μετὰ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ ἐξηλωμένην, δὲν ἔχει συγκρισιν μ' αὐτόν ὡς πρὸς κάλλη οὐδεὶς ἄλλος ὀποιοσδήποτε θρῆνις· ἀλλὰ τὸ φοικῶδες τῆς κραυγῆς του μετριάξει τὴν ἐκ τῆς θεᾶς αὐτοῦ προξενουμένην εὐχαρίστησιν· ἐτι δὲ μᾶλλον, τὸ φιλόρπαγον καὶ ἡ ἀκόρεστος αὐτοῦ λαιμαργία τὸν καθιστάνουν ὀχληρότατον οἰκιακόν.

Οἱ πρώτοι Ταῶνες ἐφέρθησαν ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὅπου ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον εὐρίσκονται παμπληθεῖς ἀγριοί. Εἰς τὴν δυτικωτέραν Ἀσίαν ἐφάνησαν ἀρχαιότατα· οἱ

στόλοι του Σολομώντος ἐκτός ἄλλων Ἰνδικῶν προϊόντων μετεκόμιζαν εἰς τὴν Ἰσθαίαν ἢ πιθῆ-
κους καὶ Ταῶνας. Κατὰ τὸν Αἰλιανόν, εἰς τὴν
Ἑλλάδα ἐφέρθησαν ἀπὸ βάρβαρον χώραν, καὶ
εἶχαν τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥστε ἐν ζευγάριον
ἐτιμᾶτο ὡς ἑκατὸν πενήκοντα δίστηλα. Ἰστο-
ρεῖται ἀκόμη, ὅτι ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εὗρηκε
πλήθος αὐτῶν εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ ὅτι, ἐκπλα-
γείς ἀπὸ τὰ κάλλη των, ἐμπόδισε μὲ αὐστηρὰν
ποιήν τὸ νὰ τοὺς φονεύη τις ἢ ἐνοχλή.

Οἱ Ταῶνες φαίνεται ὅτι ἐπληθύνθησαν τα-
χέως εἰς τὴν Εὐρώπην· τοῦλάχιστον, οἱ κοιλιό-
δουλοι Ῥωμαῖοι εἰς τοὺς ἐξευτελισμένους αὐτῶν
χρόνους ἐσφαζαν πλήθος διὰ τὰς τραπέζας των.
Ἡρώτος ὁ ῥήτωρ Ὀρτέσιος παρέστησεν αὐτοὺς
εἰς συμπόσιον, καὶ ἀποτότε ἦσαν ἐν ἀπὸ τὰ
λαμπρότερα τῆς τραπέζης καλλωπίσματα. Ὁ
αὐτοκράτωρ Βιτέλλιος εἶχε προσφάγιόν τι κα-
λούμενον ἢ Αἰγίς τῆς Ἀθηνᾶς, ἐσκευασμένον
ἀπὸ σηκότια σκάρων*, γλώσσας φοινικοπτέρων,
καὶ Ταῶνων μυελούς.

Ἐπὶ Φραγκίσκου πρώτου ἦτο συνήθεια νὰ
βάλλωνται Ταῶνες εἰς τὰς τραπέζας τῶν μεγα-
στάνων, ὅχι ὁμοίως πλέον διὰ τὸν στόμαχον, ἀλλὰ
διὰ τὰ ὀμμάτια. Ἀφαιροῦντες τὸ δέρμα,
ἐσκευάζαν τὸ σῶμα μὲ τὰ θερμότερα ἡδύσματα,
ἐπειτα δ' ἐκάλυπταν αὐτὸ πάλιν μὲ τὸ πρότερόν
του δέρμα, κατεστολισμένον ἀπ' ὄλα του τὰ
πετρά. Τὸ πτηνόν, οὕτω ἡτοιμασμένον, διε-
φυλάσσετο πολλάκις χρόνους χωρὶς νὰ φθείρεται.
Βεβαιοῦται δὲ ὅτι ἡ σὰρξ τοῦ Ταῶνος κρατεῖ
πλειότερον καιρὸν παρὰ τὴν ὁποιοδήποτε ἄλλο
ζῶον. Κάποτε εἰς τὰ πλέον μεγαλοπρεπῆ συμ-
πόσια, μάλιστα δὲ εἰς γάμους, ἐγέμιζαν τὸ ῥάμ-
φος ἢ τὸν λάρυγγα τοῦ πτηνοῦ ἀπὸ βαμβάκιον
καὶ κάμφοραν, τὰ ὁποία ἀναπταν πρὸς διασκε-
δασιν τῆς συντροφίας.

Ὁ Ταῶς τρώγει μὲν παντὸς εἶδος γεννήματα,
ὑπεραγαπᾷ δὲ τὴν κριθήν. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶναι
ἀλαζῶν καὶ ἄστατος, μόλις ὑπάρχει τροφή, τὴν
ὁποίαν δὲν ποθεῖ καὶ δὲν διώκει κάποτε τῶν
ὄφρων καὶ σαυρῶν εἶναι ἄσπονδος ἐχθρὸς, καὶ
ὄχι μόνον φονεύει, ἀλλὰ ἢ κατατρώγει αὐτὰ τὰ
ἐρπετά. Ἐντομα καὶ τρυφερά φυτὰ ζητοῦνται
ὑπ' αὐτοῦ προθυμότερα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχη
ἀφθονίαν τῆς συνήθους τροφῆς· πολλάκις δ'
ἐρημόνει τὰς ἐργασίας τοῦ κηπουροῦ, ἐκρίζονει
τὰ ἐκλεκτότερα σπέρματα, καὶ βλάπτει τὰ ὠραι-
ότερα ἀνθη—ἀπόδειξις καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ
πλέον περικαλλῆ δὲν εἶναι πάντοτε τὰ πλέον
ἐπωφελεῖ πλάσματα· ὅθεν καὶ ὀρνίθες ἀσχημῶ-
τατοι λογίζονται τοῦ Ταῶνος προτιμότεροι.

Ὁ Ταῶς κοιτάζει μὲν εἰς τὰ ὑψηλότερα δέν-
δρα, κτίζει δὲ τὴν φωλεάν του καταγῆς· εὕρισκει
τόπον τινὰ κεκρυμμένον ἀναμεταξὺ πυκνῶν θά-
μνων, καὶ ὀλίγα τινὰ ξυλάρια ἢ κλαδίσκοι συνε-
πηγμένα μὲ φύλλα γίνονται τὸ δοχεῖον τῶν αὐ-
γῶν του· ταῦτα εἶναι δώδεκα ἢ δεκαπέντε τὸν
ἀριθμὸν, ὅταν εὕρισκεται εἰς ἀγρίαν κατάστα-
σιν· ἡμερωμένους δὲ, καθίζει ἀφοῦ γεννήσῃ ἐξ
ἢ ὀκτώ. Τὸ πτηνόν τοῦτο ζῆ περι τὰ εἰκοσι
ἔτη· δὲν ἀποκτᾷ δὲ τὰ καλλωπιζόντα τὴν οὐρὰν
αὐτοῦ ποικιλόχροα πτερὰ πρὸ τοῦ τρίτου ἔτους
τῆς ἡλικίας του.

Τοῦ Ταῶνος ὑπάρχουν εἶδη ποικίλα, τὰ μὲν
λευκὰ, τὰ δὲ λοφωτά· ὁ λεγόμενος Ταῶς τῆς
Θιβητίας εἶναι τὸ περικαλλέστατον πτηνόν, συμ-
περιλαμβάνον εἰς τὰ πτερὰ του τὰ ζωηρότερα
χρώματα, κόκκινον, γαλανόν, κίτρινον, ἢ πράσι-
νον, σχεδὸν τεχνητῶς διατεταγμένα, ὡς ν' ἀπέ-
βλεπαν μόνον εἰς τὸ νὰ ἡδύνωσι τὸν θεατῆν.
Ὁ Ἰῶβ, ἀπαριθμῶν τὰ ἔργα τῆς θείας παντο-
δυναμίας καὶ σοφίας, ἐρωτᾷ, «Ἐδωκες σὺ τὰς
ὠραίας πτέρυγας εἰς τοὺς Ταῶνας;»

ΥΠΟΘΕΣ ὅτι, ἐνῷ πάσχεις ἀπὸ νόσον θανα-
τηφόρον, σὲ παρουσιάζεται ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον
ἔχει μεγάλην ὑπόληψιν· τὸ δοκιμάζεις, ἢ ἀμέσως
ἀναλαμβάνεις τὴν ὑγίαν καὶ τὴν συνήθη σου
εὐρωστίαν καὶ ζωηρότητα. Πλήρης χαρᾶς καὶ
εὐγνωμοσύνης, προβάλλεις τὸ ἴδιον ἱαμα εἰς
ἄλλους πάσχοντας ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν.
Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἀποκρίνεται, «Ἀπορῶ πῶς
ἐμπιστεύεσαι τόσον εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ ἰατρι-
κοῦ τούτου· πόθεν ἐπληροφόρηθες ὅτι τὸ ἐσκεύ-
ασεν ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου φέρει τὸ ὄνομα;
Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἀληθῶς τὸ ἐσκεύ-
ασεν ἐκεῖνος,—παρήλθαι τόσα ἔτη, καὶ τὸ ἰα-
τρικὸν ἐπέρασεν, εἰς τὸ μεταξὺ, ἀπὸ τόσα χέρια,
ὥστε εἶναι πιθανόν ἢ ὅτι διεφθάρη, ἢ ὅτι ἄλλο
τι νοθευμένον ἐτέθη εἰς τόπον τοῦ γνησίου.»
Ὁ δεύτερος λέγει, «Ἐνδεχόμενον νὰ μὴν ἀρμό-
ζῃ εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῶν σημερινῶν ἀν-
θρώπων, ἂν καὶ ἦτο χρήσιμος εἰς τοὺς ἀρχαίους
ἐκείνους, οἵτινες πρῶτοι τὸ μετεχειρίσθησαν.»
«Τῆς φαντασίας γέννημα, καὶ ἡ νόσος, καὶ τὸ
ἰατρικόν,» λέγει ὁ τρίτος.—Ὁ τέταρτος προ-
βάλλει, ὅτι εἶναι τόσα ἄλλα ἰατρικὰ ἐπίσης, ἢ
ἢ περισσότερον ὠφέλιμα.—«Οἱ σημαντικότεροί
μας ἰατροὶ δὲν τὸ συσταίνουν, ἀποκρίνεται
πέμπτος τις· ἐνῷ ἄλλος μέμφεται τὰς περιεχού-
σας αὐτὸ φιάλας. Ὅποιαν ἐντύπωσιν ἤθελαν
σὲ κάμειν ὄλαι αἱ ἀντιστάσεις αὐταί; Μήπως
ἤθελαν σὲ καταπείσειν νὰ ἀπορρίψῃς τὸ ἱαμα-
τικὸν ἐκεῖνο βάλαμον, τοῦ ὁποῖο τὰ ζωοδοτικὰ
ἀποτελέσματα αἰσθάνεσαι εἰς ὅλας τὰς φλέβας
σου :

Παρομοίως δύνανται οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ χλευ-
ασταὶ νὰ προβάλλωσι τὰς ματαιίας των ἀντιφ-
ρήσεις κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ δὲ ἀληθῆς Χρι-
στιανὸς δὲν τὰς παρατηρεῖ, καθότι αἰσθάνεται
εἰς τὴν ἰδίαν του ψυχὴν τὴν ζωηφόρον αὐτοῦ
ἐνεργεῖαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΙΣΣΗΣ.

Εἰς χωρίον τῆς Γαλλίας, τρεῖς περίπερ λεύγας
μακρὰν ἀπὸ τὸ Νάνντεον (Nantes), ἤκμασε πρὸ
καιροῦ Κίσσα τις ἀξιωματικὸς. Ὁ κύριος
αὐτῆς ἦτον εἰρηνοδίκης, καὶ τόσον μ' αὐτὸν
ἔσον καὶ μὲ τὴν θεράπαιναν του ἢ Κίσσα ἐπε-
νοῦσε καλῶτα. Ὁ εἰρηνοδίκης, ὅστις ἦτον
ὀλίγον γαστρίμαργος, εἶχε κοπάδιον τι νησῶν
(παππιῶν), αἵτινες καθ' ἡμέραν ἐστέλλοντο εἰς τὰ
χωράφια διὰ τροφήν καὶ γύμνασιν. Ἡ δούλη
ὠδηγῆσεν αὐτὰς πάντοτε, ἢ δε Κίσσα τὴν ἐσυν-
ῶδευε. Τὴν διωρισμένην ὥραν τοῦ περιπάτου
ὑπήγαινε τακτικὰ ἢ Κίσσα, κ' ἔσπεκεν εἰς τὴν
θύραν τοῦ ὀρνιθοτροφείου, προθύμως περιμέ-
νουσα. Μίαν τῶν ἡμερῶν, εὐθύς ὅτε ἡ δούλη
ἐκβαλεν ἔξω τὰς νήσους, ἔτυχε, αἰφνιδίως καλε-
σθεῖσα, νὰ φύγῃ καὶ νὰ τὰς ἀφήσῃ· πόσον δ'
ἐθαύμασεν, ὅτε, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, ἴδεν
αὐτὰς προχωρούσας εἰς τὸν ἀγρὸν ὑπὸ τὴν ὄδη-
γίαν τῆς Κίσσης, ἢ ὁποία μὲ τὸ ῥάμφος τῆς
ἐβίαζεν εἰς τὰ ἐμπροσθεν τὰς ἀργοπορούσας!
Τὴν ἐπαύριον ἐξεπίτηδες τὴν ἀφήκεν ἢ δούλη
νὰ ὑπάγῃ μόνη· ἐπειδὴ δὲ καὶ τότε πάλιν ὠδη-
γησεν ἐξαιρετὰ τὸ κοπάδιον, ἀφήκεν πλέον εἰς
αὐτὴν ὅλην τὴν φροντίδα τοῦ νὰ τὰς ὑπάγῃ καὶ
νὰ τὰς φέρῃ ὀπίσω τὸ ἔσπερας. Ἄλλ' ὁ εἰρη-
νοδίκης δὲν ἔτρεφε τὰς νήσους διὰ μόνην τὴν
θεωρίαν· ὁ ἄνθρωπος ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ὀβελὸν
(τὴν σοῦβλαν)· καὶ, ἐπειδὴ τὴν ἔσπερας ἀρχετὰ
παχεῖαι, ἤρχισεν ἢ Βασιλεὺς Κίσσα νὰ βλέπῃ τὸν
ἀριθμὸν τῶν ὑπὸ τῆς βαθμῆδον ὀλιγοστευ-
όμενον. Ὑπέφερε δὲ μὲ γενναιοψυχίαν τὴν
ἀδικίαν ταύτην τοῦ εἰρηνοδίκου· καὶ ὅτε τῆς
ἀπέμεινε μία καὶ μοναχὴ νήσσα, τὴν ὠδηγοῦσεν
εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ τὴν ἐπανάφερε τὸ ἔσπερας μὲ
τὴν συνήθη τάξιν. Τελευταῖον, ἐξεδόθη τὸ
σκληρὸν διάταγμα· ἢ τελευταία νήσσα κατεδι-
κάσθη, ὡς αἰ πρὸ αὐτῆς, νὰ φανῇ ὀπτὴ εἰς τὴν
τραπέζαν τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἡ θεράπαινα ἐπί-
ασε τὸ δυστυχὲς σφάλγιον, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ
ἐκτελέσῃ τὰς διατάγας τοῦ κυρίου τῆς· ἀλλ' ἢ
Κίσσα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῇ, ἐπέτα-
ξε κατεπάνω τῆς, ἐξέσχισε τὸ πρόσωπον αὐτῆς
μὲ τοὺς ὄνυχας καὶ τὸ ῥάμφος τῆς, ἢ ἀφήσασα
αἵματοκυλισμένην τὴν αἵματοχαρῆ δούλην, ἔφυγε,
καὶ οὐδέποτε πλέον ὑπέστρεψε.

Ο ΜΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ο ΜΗΝ Αὐγουστος (Σεβαστός) ἐκαλεῖτο
καταρχᾶς (Sextilis) Ἐκτος, ὡν ἀληθῶς ὁ ἕκτος
μὴν εἰς τὸ Ἀλβανικὸν ἢ Λατινικὸν μηνολόγιον·
τοῦτο δὲ τ' ὄνομα διεφύλαξε καὶ εἰς τὰ μηνολό-
για τοῦ Ῥωμύλου, Νουμᾶ Πομπιλίου, ἢ Ἰουλίῳ
Καίσαρος. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁμοίως τῆς τοῦ
Νουμᾶ διορθώσεως κατέχει τὸν ὄνομα μόνον
τόπον εἰς τὴν σειρὰν τῶν μηνῶν. Εἰς τὸ Ἀλ-
βανικὸν μηνολόγιον ὁ Ἐκτος συνίστατο ἀπὸ
εἰκοσιοκτὼ ἡμέρας· εἰς τὸ τοῦ Ῥωμύλου ἀπὸ
τριάκοντα· ὁ Νουμᾶς ὀλιγόστευσε τὸν ἀριθμὸν
εἰς εἰκοσιεννέα· ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἀποκατέ-
στησεν αὐτὸν εἰς τριάκοντα· ὁ δὲ Αὐγουστος
Καίσαρ, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὸ νῆον του ὄνομα
Αὐγουστος, ἐξέτεινε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν
εἰς τριάκοντα μίαν, τὰς ὁποίας καὶ ἀκόμη σώζει.

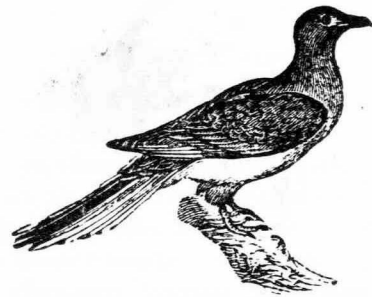
Καταρχᾶς ἐγινε πρότασις εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν
Σύγκλητον νὰ λάβῃ ὁ Σεπτέμβριος τὸ ὄνομα τοῦ
Αὐγουστου, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτον ὁ γενέθλιος μὴν
τοῦ αυτοκράτορος· ἀλλ' ὁ Αὐγουστος ἐπρόκρινε
τὸν Ἐκτον, διότι κατ' αὐτὸν εἶχεν ἐμβῆν εἰς
τὴν πρώτην του ὑπατείαν, εἶχεν ἐορτάσειν τρεῖς
θριάμβους, εἶχε καταφέρειν τὴν Αἴγυπτον εἰς
Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, καὶ εἶχε δώσειν τέλος εἰς
τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Ὁ μὴν οὗτος ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἀθήν-
τραν, θεᾶν τοῦ σίτου καὶ τοῦ θερισμοῦ. Τὴν
σήμερον δὲ εἰκονίζεται ὑπὸ τὸ σχῆμα ὠραίας
γυναίκος, μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματος, ἣτις ἐπὶ
μὲν τῆς κεφαλῆς φορεῖ στέφανον ἀπὸ στάχεις,
τὰς δὲ χεῖρας ἔχει πλήρεις αὐτῶν.—ὑπανίσταται
δὲ καὶ τὰ οὐράνια σώματα ἢ παρὰστασις αὐτῆ,
ἐπειδὴ τὴν 11ην—23ην ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ
σημεῖον τῆς Παρθένου.

Ο ΔΙΣΤΥΧΕΣΤΑΤΟΣ.—Κοσρόης, ὁ βασιλεὺς
τῆς Περσίας, συνομιλῶν μὲ δύο φιλοσόφους καὶ
μὲ τὸν Βεζίρην αὐτοῦ, ἠρώτησεν, «Εἰς ποίαν
θέσιν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πλέον ἀξιοθρήνητος;»
«Ὁ μὲν ἐκ τῶν φιλοσόφων δισχυρίζετο, ὅτι δὲν
ὑπάρχει τις ἀθλιώτερος ἀπὸ γέροντα πάμπτω-
χον· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ χειρότερον εἶναι νὰ ἔχη
τις ἀσθενὲς σῶμα, νοῦν ἀδυνατισμένον, ἢ καρ-
δίαν συντετριμμένην ὑπὸ σειρᾶς βαρέων δυστυ-
χημάτων.—Ἐγὼ γνωρίζω κατάστασιν ἐτι πλέον
ἐλεεινὴν,» εἶπεν ὁ Βεζίρης· «ἦρουν τὴν κατά-
στασιν ἐκεῖνου, ὅστις ἐπέρασεν τὴν ζωὴν του
χωρὶς ποτὲ νὰ κάμῃ καλόν, καὶ ὅστις μετὰ θά-
νατον αἰφνιδίον παρίσταται ἀνέτοιμος εἰς τὸ
δικαστήριον τοῦ Ὑπερτάτου Κριτοῦ.»

* Ὁ σκάρος εἶναι εἶδος ὄφρατος.

Η ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

Το παράδοξον τούτο πτηνόν, καλούμενον και αποδημητική ἢ ἀγρία περιστέρα, περιφέρεται εἰς τὸ πλείστον μέρος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀπὸ τοῦ Ὑδρωνείου Κόλπου τοῦ πρὸς ἄρκτον τῶν Καναδῶν μέχρι τοῦ Μεξικανοῦ Κόλπου πρὸς νότον, πρὸς δὲ δυσμὰς μέχρι τῶν Πετρωδῶν Ὁρέων· ἀλλὰ πλεονάζει μάλιστα εἰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τὰ δασωδέστερα μέρη. Εἶναι δὲ ὠραῖον πτηνόν. Ἐπάνωθεν ἔχει γενικῶς ὑπολευκόφαιον γαλανὸν χρῶμα· τὰ κατὰ μέσον τῆς οὐράς δύο πτερά εἶναι ὑπόμαυρα, τὰ δὲ λοιπὰ, γαλανὰ, κλίνοντα εἰς τὸ λευκόν· ὁ λάρυγξ, τὸ στήθος, καὶ τὰ πλευρά, ἀνοικτὰ μελαγχροινωπά κόκκινα, ἐστὶ βωμένα με χρυσοῦν, πράσινον, καὶ βύσσινον· τὸ λοιπὸν μέρος ὑποκάτωθεν εἶναι ὑπόλευκον. Ἐχει δὲ μῆκος μὲν δεκαεξὶ δακτύλων, ἔκτασιν δὲ εἰκοσιτεσσάρων.

Τῶν περιστερῶν τούτων χαρακτηρὸν ὁ πλέον ἀξιοσημείωτος εἶναι ὅτι καὶ εἰς τὰς μετοικεσίας αὐτῶν καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐπωασμοῦ συγκροτοῦν ἀπειράριθμα κοπάδια, συνιστάμενα καθὲν ἀπὸ μυριάδας μυριάδων καὶ χιλιάδας ἑκατομμυρίων. Τοιοῦτου ἀκατανοήτου πλήθους ἢ ὑπαρξίς ἤθελεν εἶσθαι σχεδὸν ἀπίστευτος, ἂν δὲν ἦτον ἐπιβεβαιωμένη παρὰ τῶν πλέον ἀξιόπιστων μαρτύρων.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἀποδημοῦν μᾶλλον εἰς ζήτησιν τροφῆς παρ' ἀπλῶς δι' ἀποφυγὴν τοῦ ψύχους. Εἰς τὰς περὶ τὸν Ὑδρωνεῖον Κόλπον βορείους καὶ παγωμένας χώρας διατρίβουν μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ τὰ ταξιδιά των εἶναι τυχηρὰ καὶ ἀτακτα. Τρεφόμεναι γενικῶς ἀπὸ βαλάνης φηγοῦ, συχνάζουν φυσικὰ τὰς χώρας, ὅπου ὁ καρπὸς οὗτος ὑπάρχει ἀφθονώτερος· συμβαίνει δὲ κάποτε, ἀφοῦ διόλῳ ἀναλώσῃ τὰ εἰς ἐκτεταμένον τι μέρος βαλανίδια, νὰ εὐρωσιν ἄλλο τι μέρος ἐξήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα μίλια μακρὰν, ὅπου τακτικῶς καταφεύγῃν τὸ πρῶτῳ, καὶ ὅθεν ἐπιστρέφουν τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ γενικὸν ἀναπαυτήριον, τὸ περιέχον τὰς κοιτάστρας αὐτῶν. Αἱ κοιτάστραι αὗται εἶναι πάντοτε εἰς τὰ δάση, καὶ κρατοῦν ἐνίοτε μεγίστην ἔκτασιν. Ὁ δὲ τόπος, ὅποιον ἐκλέξῃ διὰ κοιτῶνα ἢ ἀπειράριθμος αὐτῆ συντροφία, παριστάνει θέαμα ἐκπληκτικόν. Ἡ

γῆ μετ' ὀλίγας ἡμέρας σκεπάζεται ἀπὸ κόπρον ἱκανοῦ βάθους, — διαφθείρονται ὅλα τὰ τρυφερὰ χόρτα καὶ χαμόκλαδα, — ἢ ἐπιφάνεια στρώνεται ἀπὸ μεγάλους κλάδους, κατασυντριβομένους ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ἐστοιβασμένων ἐπ' ἀλλήλων περιστερῶν, — καὶ τὰ δένδρα αὐτὰ καταξηραίνονται διὰ χιλιάδας στρεμμάτων. Τὰ σημεῖα τῆς ἐρημώσεως ταύτης διαμένει πολλοὺς χρόνους, ἔξ εἰς ἱκανοὺς τοιοῦτους τόπους μόλις ἐν φυτῶν ἀναβλαστάνει διὰ πολὺν καιρὸν μετέπειτα. Ὅταν πρῶτον ἀνακαλυφθῶσιν αἱ κοιτάστραι αὐτῶν, ἔρχονται οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἀπὸ μακρῶν διαστήματα με τουφέκια, μακρὰ κοντάρια, ρόπαλα, ἀγγεῖα με θεῖον, καὶ ἄλλα διάφορα ἐξολοθρευτικὰ ὄργανα, καὶ εἰς ὀλίγας ὥρας γεμίζῃν πολλοὺς σάκκους, ἔ φορτῶνουν τοὺς ἵππους των.

Τῶν ἀποδημητικῶν περιστερῶν τὰ νεοσσοτροφεῖα, ἢ μέρη ὅπου γεννοῦν, εἶναι πολὺ πλέον ἐκτεταμένα ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου κοιτάζουν. Παρετηρήθη ἐν εἰς μίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τοῦ ὁποῦ τοῦ μὲν πλάτος ἦτο διάφορον μιλίων, τὸ δὲ μῆκος σχεδὸν τεσσαράκοντα. Εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην σχεδὸν ἕκαστον δένδρον ἐγεμν ἀπὸ φωλεάς, ὅπου δὴποτε ἐσυγχώρουν τὴν κατασκευὴν αὐτῶν οἱ κλάδοι — πολλάκις ἐν μοναδικῶν δένδρον περιεῖχεν ὑπὲρ τὰς ἑκατόν. Ἐφαίνοντο δὲ κατὰ πρῶτον εἰς τὸ μέρος τούτο αἱ περιστερῆαι τὴν 10ην Ἀπριλίου, καὶ ἀνεχώρουν ὅλαι ἰμοῦ, μετὰ τῶν νεογνῶν, πρὸ τῆς 25ης Μαΐου.

Τὴν φωλεὰν αὐτῆς σχηματίζει ἢ ἀγρία περιστέρα ἀπ' ὀλίγα ξηρὰ, λεπτὰ κλαδάκια, ἀμελῶς συνεπηγμένα, καὶ με τὸσον ὀλίγην κοιλότητα, ὥστε τὰ νεογὰ ἐμποροῦν νὰ βλέπωνται ὑποκάτωθεν, ἀφοῦ λάβῃσι τὸ ἥμισυ μόνον αὐτῶν μέγεθος. Εἶναι δὲ τὰ νεογὰ ταῦτα τὸσον παχέα, ὥστε οἱ Ἴνδοι καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς διαλύουν τὸ πάχος, καὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ διὰ οἰκιακὰς χρεῖας ἀντὶ βουτύρου.

Εὐθὺς ὅταν μεγαλύνῃσι τὰ νεογὰ, καὶ πρὶν ἀκόμη ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὰς φωλεάς των, ἔρχονται πολλάκις παμπληθεῖς συντροφίαι τῶν κατοίκων τῆς περιχώρου με ἀμάξια, ἀξίνας, κραββάτια, καὶ μαγειρικὰ σκευῆ, πολλοὶ αὐτῶν συνωδευμένοι ἀπὸ τὰς οἰκογενείας των, καὶ κατασκηνῶν διὰ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὰ ἀπειρα ταῦτα νεοσσοτροφεῖα. Λέγεται ὅτι ὁ θόρυβος εἰς τὰ δάση εἶναι τοσοῦτος, ὥστε νὰ ἐκφοβίξῃ τοὺς ἵππους· καὶ ὅταν τις ὀμιλῇ, δὲν ἀκούεται ποσῶς, ἐκτὸς ἂν φωνάξῃ δυνατὰ μέσα εἰς τὸ αὐτίον τοῦ πλησίον του. Ἡ γῆ εἶναι κατεστρωμένη ἀπὸ κλάδους συντριμμένους, αὐγά, καὶ νεογὰ, με τὰ ὅποια παχύνονται ἀγέλαι χοίρων, ἐξεπίτηδες

ὀδηγοῦμεν εἰς τοὺς εὐμεγέθεις καὶ παραδόξους τούτους περιστερεῶνας. Πολυάριθμοι ἰερακες, καὶ κάποτε ὁ φαλακραιτὸς, περιπετῶμενοι, ἀρπάζουν ἐκ τῶν φωλεῶν τὰς μάννας ἢ καὶ τὰ νεογὰ με τὴν πλέον τολμηρὰν ἀναισχυντίαν. Ὁλόκληρον τὸ δάσος παριστάνει ἀδιάκοπον ταραχῶδες τι θέαμα· — ἔωσοῦ φθάνει ὁ ὀφθαλμὸς, δὲν βλέπει τις εἰμὴ συνωθουμένας καὶ περυγίζούσας περιστεράς. Μιγνύεται δὲ ὁ θόρυβος τῶν πτερυγῶν αὐτῶν με τὸν συχνὸν κτύπον πιπτούσης ξυλικῆς· διότι οἱ ξυλοκόποι κατακόπτουν τὰ δένδρα ὅσα φαίνονται πλέον γεμάτα φωλεῶν, καὶ μηχανεῦνται νὰ ῥήχνωσιν αὐτὰ εἰς τρόπον, ὥστε καταβαίνοντα νὰ ἐπαίρῃσι μαζῆ των ἄλλα διάφορα. Ἡ πτώσις ἐνός μεγάλου δένδρου προξενεῖ κάποτε 200 περιστερίδια σχεδὸν ἰσομεγέθη με τὰς μάννας, καὶ παχύτατα.

Εἶπαμεν ἤδη, ὅτι αἱ ἀγριαὶ περιστερῆαι συγκροτοῦν ἀπειράριθμα κοπάδια. Ὁ μέγας Ἀγγλαμερικανὸς ὀρνιθολόγος Οὐίλσον περιγράφει ἐν, τὸ ὁποῖον παρετήρησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἐνῶ ποτὲ ὑπῆγαιεν εἰς τὸ Φραγκοφόρτον, (πόλιν τῆς Κεντικίας, μίαις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν), ἴδε περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσημέριον κοπάδιον περιστερῶν πολυαριθμότερον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖν ἕως τότε· ἐπετοῦσε πυκνότερον, διαφόρους στοίβας βαθῦν, ὑπεράνω βολῆς τουφεκίου, με πολλὴν ταχύτητα καὶ σταθερότητα. Κατὰ τὸ πλάτος ἐκτείνεται ἀπὸ τὰ δεξιὰ εἰς τ' ἀριστερὰ ὅσον ἡμιπόμε τις νὰ ἴδῃ· ἐφαίνετο δὲ πανταχοῦ πολυπληθέστατον. Περιέργως νὰ βεβαιωθῇ πόσον ὥραν ἤθελεν ἐξακολουθεῖν ἢ διάβασις τοσοῦτου πλήθους, ἐκβαλε τὸ ὥρολόγιόν του, καὶ ἐκάθισεν. Ἐπρόσκεινε δὲ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν· ἀλλὰ βλέπων ὅτι τὸ θαυμαστὸν τούτο κοπάδιον, ἀντὶ νὰ ὀλιγοστεύῃ, ἠῤῥανε καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν ταχύτητα, καὶ ἠναγκασμένος νὰ φθάσῃ πρὸ τῆς νυκτός εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπῆγαιεν, ἐσηκώθη καὶ ἐξεκίνησε. Φθάσας εἰς τὸ Φραγκοφόρτον, τέσσαρας περίπου ὥρας ἀφοῦ πρῶτον ἴδε τὸ κοπάδιον, παρετήρησεν ὅτι ἡ πτερωτὴ στρατιὰ ἐπενοῦσεν ἐτι ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ ἐξίσου πολυάριθμος καὶ ἐκτεταμένη. Κάμνει δὲ τὸν ἀκόλουθον περίεργον ὑπολογισμὸν ὁ κύριος Οὐίλσον. Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ στήλη ἦτον ἐν μίλιον πλατεῖα, (πιστεύει δὲ ὅτι ἦτο πολὺ πλατυτέρα), καὶ ὅτι ἐκινεῖτο ἐν μίλιον κατὰ πᾶν λεπτόν, τέσσαρες ὥραι, ὁ καιρὸς ὅσον ἐξηκολούθει νὰ περᾷ, ἤθελεν κάμειν ὅλον τὸ μῆκος 240 μίλια. Πάλιν, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι πᾶσα τετραγωνικὴ ὑάρδα τοῦ κινουμένου τούτου σώματος περιελάμβανε τρεῖς περιστεράς, αἱ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τετραγωνικαὶ ὑάρδαί, πολυ-

πλασιαζόμεναι με τρία, ἤθελεν δώσειν 2,230,272,000 περιστεράς!

Εἰς τὰς Ἀτλαντικὰς λεγομένας Πολιτείας, μολονότι ποτὲ δὲν φαίνονται τόσον ἀπειράριθμοι, εἶναι ὅμως κάποτε πολυαριθμότεροι, καὶ πλήθη αὐτῶν θυσιάζονται με πυροβόλα, με δίκτυα, καὶ μ' ἄλλα διάφορα ὀλέθρου ὄργανα. Εὐθὺς ἀποῦ γνωρισθῇ εἰς μίαν κωμόπολιν, ὅτι αἱ περιστερῆαι πετοῦν πολυάριθμοι εἰς τὴν γειτονίαν, οἱ κυνηγοὶ ἐξέρχονται ἀγελήδον· στήνῃν δὲ τὰ δίκτυα εἰς ἀροδιούς θέσεις, καὶ κάμνοντες ζωντανὰς τινὰς περιστεράς νὰ περυγίζωσιν ἐπὶ ῥάβδων ὡς νὰ εἶχαν καθίσειν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐκλύουν πολλὰς ἀπὸ τὸ διαβαῖνον κοπάδιον νὰ καταβῶσι καὶ νὰ φάγωσι τὸν ἀραβόσιτον, καὶ ἄλλας τροφὰς, ἐπίτηδες ἐκεῖ διεσκορπισμένας· ἐνῶ δὲ καταγίνονται τοιοῦτοτρόπως, σφύεται σχοινίον τι, καὶ σκεπάζονται με τὸ δίκτυον — κάποτε πιάνονται διαμίας ἑκατόν, διακόσιαι, ἢ καὶ τριακόσιαι. Ἐν τῇ μεταξῦ, ὁ ἀὴρ σκοτιζέται ἀπὸ εὐμεγέθη αὐτῶν σώματα, κινούμενα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· τὰ δάση βρῦνται ἀπὸ περιστεράς, ζητούσας βαλανίδια· καὶ ἢ βροντοφώνησις τῶν πυροβόλων ἐξακολουθεῖ ἀδιάκοπος πανταχοῦθεν ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἑσπέρας. Σωροὶ αὐτῶν κοβαλοῦνται εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου πωλοῦνται ἀπὸ ἥμισυ δίστηλον ἕως ἐν ὄγδοον τοῦ δισιτήλου ἢ δωδεκάς· πανταχοῦ ἐνρίσκονται περιστερῆαι εἰς τὸ πρόγευμα, γεῦμα, καὶ δεῖπνον, ἔωσοῦ καὶ τῆνομα αὐτὰ καταντᾷ πλέον ἀγρία.

Ποσον ἀξιοθρήνητοι ὅσοι ἐγκομιάζουν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, ὅχι μόνον λαλοῦντες, ἀλλὰ καὶ γράφοντες! Τοὺς τοιοῦτους πρέπει ὅχι νὰ τοὺς περιφρονῶμεν, ἀλλὰ νὰ τοὺς λυπώμεθα· διότι ἢ μαίνονται, ἢ ἐφθασαν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς κενοδοξίας καὶ οἰήσεως. Ἀιδηάζομεν, ἀκούοντες τινὰ περιαντολογοῦντα· ἀλλ' αἰσχυρόμεθα, ὅταν ὁ λογικὸς ἄνθρωπος καταντήσῃ τόσον ἄλογος, ὥστε ν' ἀνοίγῃ στόμα, ἢ νὰ πιάνῃ κορυβλίον, πρὸς ἔπαινον ἑαυτοῦ. Ἐγκωμιαζέτω σε ὁ πέλας, καὶ μὴ τὸ σὸν στόμα, ἄλλοτριος, καὶ μὴ τὰ σὰ χεῖλι, λέγει ὁ σοφὸς Σολομῶν.

ὍΤΙ ἢ Ἀγγλία εἶναι τόπος ὑγιεινὸς ἀκολουθεῖ ἐκ τοῦ ἐπομένου. Τὸ 1834 ἐβδομήκοντα ἐκ τῶν Λόρδων ἦσαν ἀπὸ ἐβδομήκοντα ἕως ὀγδοήκοντα χρόνων ἡλικίας, δηλαδὴ τὸ ἐν ἑκτον ὄλου τοῦ ἀριθμοῦ, ὅστις, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπισκόπων, ἀναβαίνει εἰς 426. Ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα ἑνδεκα ἦσαν ὀγδοήκονταετεις, ἢ καὶ γηραλέωτεροι.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ.

ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ Ἄγγλος ἔκαμε νεωστὶ ἀξιολόγους τινὰς ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Καρχηδόνα, θαλασσοκράτορα ποτὲ, καὶ ἀθάνατον ἀντίζηλον τῆς ὑπερηφάνου Ῥώμης.—Κατὰ τὴν τοποθεσίαν τοῦ ἱεροῦ τῆς προστάτιδος θεᾶς, καλουμένης Ἡρας Οὐρανίου, εὗρηκε περὶ τὰ 700 νομίματα, καὶ διάφορα ὑάλινα καὶ κεραμικὰ σκεύη. Ἀλλὰ τὸ πολὺ ἀξιολογώτερον καὶ τὸ σχεδὸν ἀνέλλιστον εἶναι ὅτι ἀνεκάλυψεν οἶκον τινὰ ἐπὶ τῆς παραλίας, χωμένον ἐξ ἡμῶν πῆχεις ὑποκάτω τῆς γῆς. Ὀκτὼ θάλαμοι ἐκαθαρίσθησαν ἤδη, τὸ μέγεθος καὶ οἱ καλλωπισμοὶ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ οἶκος ἀνῆκεν εἰς πλούσιόν τι ὑποκείμενον. Οἱ τοῖχοι εἶναι ζωγραφημένοι, καὶ τὰ πατώματα περικαλλῶς ἐστρωμένα με ψηφίδας μουσουρδικὰς, παριστάνοντα πολλὰς καὶ διαφόρους ὑποθέσεις, ὡς θεοὺς καὶ θεᾶς τῆς θαλάσσης, διάφορα εἶδη ὀφθαλμίων, θαλάσσια φυτὰ, πλοῖον μὲ γυναικὰς ὀρχουμένας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ περικυκλωμένας ἀπὸ θαναμάζοντας πολεμιστὰς· ἄλλα δὲ μέρη παριστάνουν λέοντας, ἵππους, λεοπαρδάλεις, τίγρεις, δορκάδας, ὀνάγρους, ἄρκτους, ἐλάφους, λαγούς, νήσους, ἐρωδιούς, καὶ τὰ ὅμοια. Εἰς τοὺς διάφορους θαλάμους ἀνεκαλύφθησαν δέκα σκελετὰ, ἀνθρώπων ἴσως, οἵτινες ἐφρονεῦθησαν εἰς τὴν κατὰ τῆς πόλεως ἐσχάτην ἐφοδὸν τῶν Ῥωμαίων. Καὶ εἰς ἄλλον δὲ τινὰ οἶκον ἀνεκάλυψεν ὁ αὐτὸς περιηγητὴς ψηφιδῶτα πολλοῦ λόγου ἀξία, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν παριστάνουν μονομάχους ἀγωνιζομένους μετ' ἀγρία θηρία, τὰ δὲ ἵπποδρομίας, καὶ ἀνθρώπους καταδαμάζοντας πωλάρια ἵππων. Τῷνομα ἐκάστου μονομάχου εἶναι ἐπιγεγραμμένον ἄνωθεν τῆς εἰκόνης αὐτοῦ.

ΧΟΙΡΟΤΡΙΧΕΣ.—Τὸ 1828 εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐκ τῆς Ῥωσσίας καὶ Προυσσίας 1,748,921 λίτραι χοιροτρίχων, ἐκ τῶν ὁποίων πᾶσα μία πρέπει νὰ ἐξυγιάζε τοὺλάχιστον δύο σιτάρια. Ὄθεν ἐμποροῦμεν εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι εἰσῆχθησαν τὸ ἔτος ἐκεῖνο 13,431,713,280 χοιροτρίχες. Ἐπειδὴ δὲ αὗται λαμβάνονται μόνον ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῶν νώτων τοῦ χοίρου, πᾶς χοῖρος δὲν ἐμπορεῖ νὰ συνεισφέρειν ὑπὲρ τὰς 7680 χοιροτρίχας, αἵτινες, ἐκάστης χοιροτρίχος λογαριαζομένης ὡς ἰσοβαροῦς μετ' δύο σιτάρια, εἶναι μία λίτρα. Ἐπειτα λοιπὸν, ὅτι εἰς τὴν Ῥωσσίαν καὶ Προυσίαν ἐσφάχθησαν, τὸ 1828, 1,748,921 χοῖροι καὶ ἀγριόχοιροι, πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς Ἀγγλίας μόνης.

ΑΠΕΙΛΗΣ ΤΙΝΟΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ.—Ἡ κατ' ἐμοῦ ἀντιχριστιανικὴ αὐστηρότης σας θέλει ἐπιφέρειν

τὸν θάνατον πολλῶν ἀνθρώπων, εἶπε ποτὲ Γάλλος αἰρετικὸς, καταδικαζόμενος διότι ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον. Διὰ τὸν φοβερισμόν τοῦτον ἐκαλέσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ κατηγορήθη ὅτι τάχα ἔτρεφε τοὺς πλέον φονικούς σκοπούς. Ἐἶμαι διόλου ἀθῶος ἀπ' ὅσα με κατηγορεῖτε, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Τὸ νόημά μου ἦτο μόνον, ὅτι ἐσκόπευα (ἐπειδὴ δὲν μ' ἐσυγχωρεῖτο νὰ ἐκπληρῶ τὰ καθήκοντά μου ὡς ἱεροκλήρυξ) νὰ κάμω τὸν ἰατρὸν.— Ἄν ἔκαμνε τὸν ἰατρὸν χωρὶς τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις, ἤθελε στείλειν πολλοὺς, καὶ οὕτω ἡ ἀπειλὴ αὐτοῦ ἤθελεν ἐκτελεσθῆναι.

Οἱ ἐπόμενοι Δέκα Βιωτικοὶ Κανόνες ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ περιβόητου Ἀγγλαμερικανοῦ, Θωμᾶ Ἰεφφερσῶνος.

1. Ποτὲ μὴν ἀφίνης αὐριον ὅ,τι ἐμπορεῖς νὰ κάμης σήμερον.
2. Ποτὲ μὴ βαρύνῃς ἄλλης δι' ὅσα ἐμπορεῖς νὰ κάμης σὺ ὁ ἴδιος.
3. Ποτὲ μὴν ἐξοδεύῃς τὸ ἀργύριόν σου, πρὶν τὸ λάβῃς.
4. Ποτὲ μὴν ἀγοράζῃς ὅ,τι δὲν χρειάζεσαι, διότι εἶναι εὐθνήρον.
5. Περισσότερα δαπανῶμεν διὰ τὴν ὑπερηφανίαν, παρὰ διὰ τὴν πείναν, τὴν δίψαν, καὶ τὸ πῦχος.
6. Ποτὲ δὲν μετανοῶμεν ὅτι ἐφάγαμεν ὀλίγον.
7. Τίποτε δὲν εἶναι ὀχληρὸν, τὸ ὅποιον πράττομεν ἐκουσίως.
8. Πόσῃ λύπῃν μᾶς ἐπροξένησαν δεινὰ, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἠκολούθησαν.
9. Τελείωνε τὰς ὑποθέσεις σε, ὅσον δύνασαι, μετ' ὁ καλόν.
10. Ὅταν θυμόνῃς, ἀρίθμει ἕως δέκα, πρὶν ὀμιλήσῃς· ὅταν δὲ βαρυνθῇς, ἕως ἑκατόν.

ΠΡΩΤΟΝ διηρέθη τὸ Ἑλληνικὸν κράτος εἰς δέκα νομούς· δευτέρον, εἰς τριάκοντα διοικήσεις καὶ δεκαοκτὼ ὑποδιοικήσεις· τρίτον δὲ, καί, ὡς ἐλπίζομεν, τελευταῖον, εἰς εἰκοσιτέσσαρας διοικήσεις καὶ ἑπτὰ ὑποδιοικήσεις.

ΤΗΝ σήμερον, 1ην Αὐγούστου Ε. Ν., ἐλευθερώνονται 241,000 ἐκ τῶν Αἰθιοπῶν ἢ Μαύρων, ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὰς ὑπὸ τὴν Ἀγγλίαν Ἀφρικο-Ἰνδικὰς Νήσους, —δηλαδὴ ὑπὲρ τὸ ἐν τρίτον ὅλου τοῦ ἀριθμοῦ. Οἱ δὲ λοιποὶ θέλουν ἐλευθερωθῆναι μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς σήμερον. Πρὸς κατορθώσιν τῆς εὐγενοῦς ταύτης πράξεως ἐπλήρωσεν ἡ Βρετανικὴ κυβέρνησις εἰς τοὺς δεσπότας τῶν δούλων £ 20,000,000, ἧτοι 2,160 ἑκατομμύρια γροσίων.